

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 24
Marec, apríl 2024
číslo 3

Pravda na kríži

Pravda na kríži

O týždeň liturgicky vstupujeme do Veľkého týždňa, v ktorom budeme prežívať najdôležitejšie udalosti z Ježišovho života tu na zemi, ktorého poslaním bolo plniť Otcovu vôľu, čiže vykúpenie ľudstva. Tento skutok lásky ovplyvnil život každého z nás.

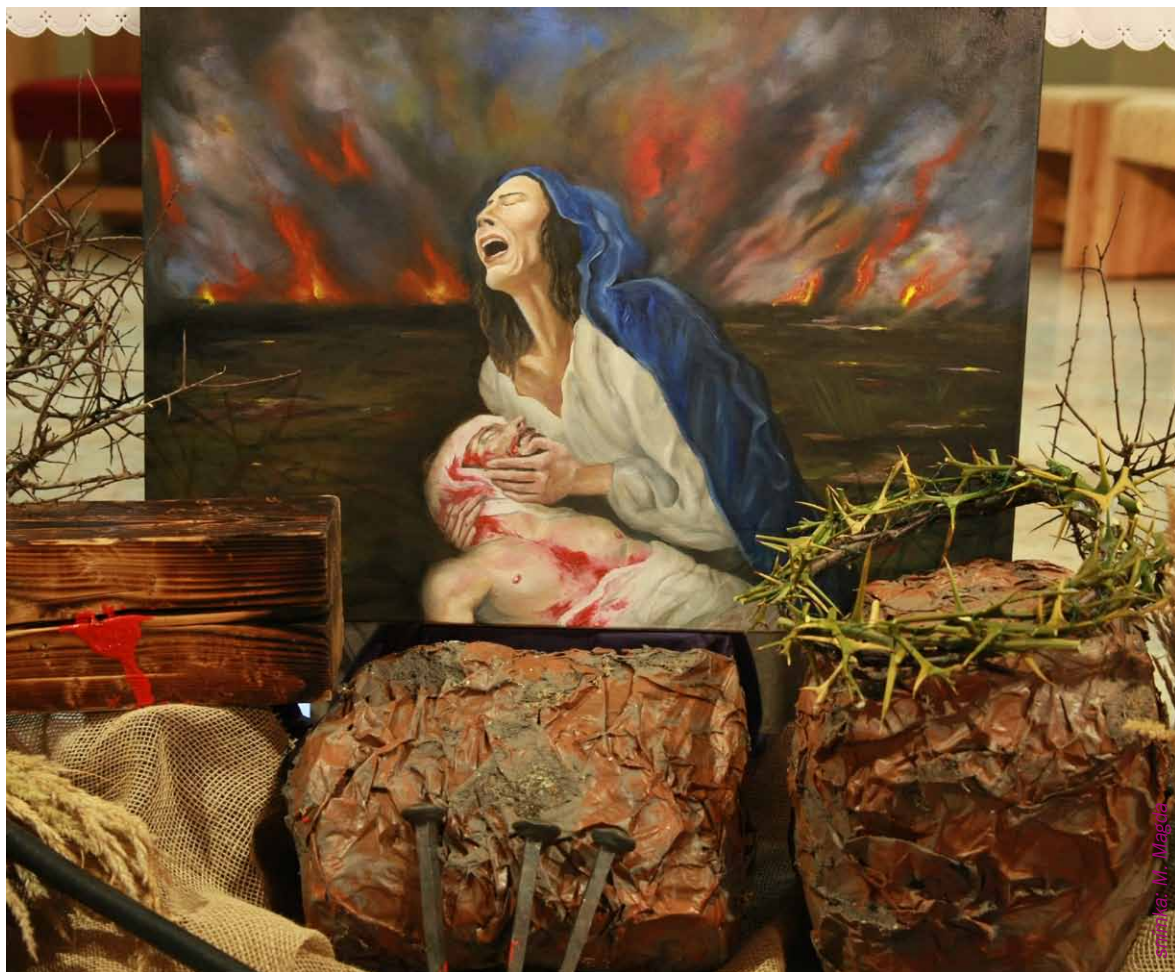
Prežívaním týchto veľkých udalostí nás má viesť k skutkom pokánia a k prehĺbeniu našej lásky ku Kristovi. Ježiš zostal verný Otcovi a poslaniu, ktoré mu zveril. Jeho láska bola silnejšia ako jeho bolesť. Odhalenie kríža na Veľký piatok má v nás umocniť túto jeho lásku.

Ježiš neprišiel na tento svet, aby zožal ľudské pocty a uznania, ani hlásať to, čo sa ľuďom páči. Prišiel hlásať pravdu a s láskou slúžiť tým najbiednejším. Zostal tým istým Ježišom vo chvíľach, keď ho mnohí oslavovali, ako aj vo chvíľach, keď ho jeho vlastní oplľovali, zbičovali a pribili na kríž.

Využime tieto dni na posilnenie vernosti Kristovi, ktorá sa odzrkadlí v našom každodennom živote. Byť verný Kristovi znamená byť verný pravde, Kristovej pravde. Pravda na kríži je umocnená pri prázdnom hrobe a dovŕšená stretnutím so Zmŕtvychvstálým.

Vyprosujem požehnaný zvyšok pôstu ako aj požehnané veľkonočné sviatky.

d. o. Marek

OBSAH

Úvodník 2

KATECHÉZA

Homília na Palmovú nedeľu B 4

Homília na deň Pánovej večere B 5

Homília na deň Utrpenia Pána B 6

Homília na Svätú sobotu B 8

Homília na Nedeľu zmŕtvychst. B 9

ROZHOVOR

Marek Stanko 11

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Čerstvo natreté 14

Božie pozvanie k modlitbe 15

SPEKTRUM MLADÝCH

Kecharitomene 17

Muž uzdravený z rakoviny 18

Spomienka 20

Ahoj, deti! 24

Máš problém? (122. časť) 25

Trampoty v manžel. (180. časť) 26

Veľkonočná sv. spoveď 2024 28

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad úmyslov sv. omší 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútná predná: M. Magda

Vnútná zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Víťaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** † d. o. Ján Biroš, Zuzana
Forišová, Viktória Uličná, Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235

e-mail: vitaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk

www.farnostvitaz.sk

IBAN SK36 0900 0000 0050 3744 5647

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

**2. apríla 2024 sa dožíva 90 rokov života
dlhoročná predmodlievačka posvätného ruženca
pani Františka Jurčišinová**

snímka: M. Magda

Posolstvo Panny Márie, Kráľovnej pokoja**25. februára 2024****cez vizionárku Mariju Lunetti****„Drahé deti!**

**Modlite sa a obnovte svoje srdcia,
aby dobro, ktoré ste zasiali, prinieslo
plody radosti a jednoty s Bohom.**

**Kúkol' zachvátil mnohé srdcia
a stali sa neplodné.**

**Preto vy, deti moje, buďte svetlo,
lásky a moje vystreté ruky v tomto svete,
ktorý túži po Bohu, ktorý je láska.**

Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

KATECHÉZA

Homília na Palmovú nedeľu cez rok B
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Je kríž zárukou pokoja a poriadku sveta?

Milí veriaci,
v Austrálii žije kočovný kmeň pôvodných obyvateľov zeme, ktorých svätynou je posvätný kôl, ktorý vraj v pradávnej dobe zhotovil ich praotec, zanechal na ňom stopy svojej krvi a vystúpil po ňom do neba. Posvätný kôl pre nich vždy znamenal niečo ako stred ich sveta, spojenie neba so zemou. Tiež ho so sebou vozievali na svojich kočovných cestách a verili, že ich ochráni a že nehostinné púste kraje premieňa na požehnanú zem. Pred časom sa posvätný kôl rozpadol, zhnul a jeho ctiteľom to pripadalo ako koniec sveta, úplná katastrofa. Nemá zmysel žiť. V smútku a zúfalstve si posadali na zem a rozhodli sa kolektívne zomrieť. Ten-

to pohanský kôl je akousi predtuchou svätého kríža, ktorý bol skrivený krvou Krista, druhého Adama, nášho praotca.

Je mne, je tebe, je nám svätý kríž tiež stredom sveta, spojením neba a zeme? Zárukou pokoja a poriadku sveta? Boh na kríži - to je priamo revolúcia, proti ktorej sú všetky dejinné revolúcie iba detskou hračkou. Svet bol raz a navždy zmenený, posvätený, požehnaný a oslávený Kristovým krížom, zasadeným do tejto zeme.

Dnešný liberálny svet sa vykazuje bezradnosťou, akej tu ešte nebolo. Ľudia stoja bezradní pred tým, čo je prvoradé a čo podradné. Človek bez kríža stratil orientáciu. Pokrok a technika problémy len hromadia. Atómové bomby a

rakety boli oddávna zárukou mieru a bezpečnosti. Ale čo, keď zlyhajú nervy prepracovanému štátnikovi a uvedie smrtonosnú mašineriu do pohybu? Kde je záruka proti zlyhaniu nervov? Najvyšším faktorom neistoty je sám človek. Kto zachráni ľudstvo pred človekom?

Boh nestvoril svet taký, aký je dnes. Svet dnes vyzerá tak žalostne preto, že odpadol od Boha. Preto cez to všetko Kristov kríž stále svet objíma v jeho šírke aj dialke. Aj keď sa nám zdá, že svet je vyvracaný zo svojich kôľaj, jeho osud stále spočíva na Božom milosrdenstve. Nie nadarmo zastierali Kristov kríž temnoty: „Slnko sa zatmelilo.“ V slabom svite zatemneného Slnka zažiarilo hrozivo biele Kristovo telo. Existencia a život ľud-

snímka: M. Magda

stva bude mať dobré vyhliadky, ak bude Kristus prijatý ako svetlo sveta, ktoré rozháňa temnoty hrozivej neistoty z budúcnosti.

My, kresťania, musíme vedieť pomenovať priepasť a tmu správnym menom. Kto nazve priepasť Satanom a tmu peklom, pomenoval ich správne. Satan natrvalo stratil Boha. Preto sa snaží dobyť svet. Hovoríme, že Cirkev je tajomné Kristovo telo a my sme jeho údy. Taktiež aj Satan má svoje mystické telo, ktorého údom je každý, kto odpadol od Boha, od Cirkvi, od svojho cirkevného predstavenstva. Kristus nazýva Satana „kniežatom tohto sveta“. Peklo stráca natoľko terén vo svete, nakoľko Kristov kríž získava pôdu v ľudských srdciach.

Urobili by sme chybu, keby sme si Krista predstavovali len ako nevinného, tichého a mierneho Spasiteľa duší. Pohľad na kríž nás lepšie poučí. Kristus je Pán, ktorý vládne z kríža. „Bol poslušný až na smrť kríža. Preto Ho Boh povýšil a dal mu meno, ktoré je nad všetky iné mená.“ Kríž nám ukazuje cestu ku Kristovi, stredú stvorenia a Pána vesmíru. „Skrze Neho bolo všetko stvorené, viditeľné i neviditeľné.“

Svet neberie na vedomie, že Kristus z kríža vládne. Ktosi podotkol, že vo vzťahu k svetu je treba Krista polutovať. Cez to všetko jeho rany žiaria rovnako ako v deň vzkriesenia. Kristus stojí za oponou sveta stále pripravený, aby znova vystúpil, „hľadal a spasil, čo sa stratilo“. Amen.

KATECHÉZA

**Homília na deň Pánovej večere cez rok B
z prípravy kňaza + Jána Biroša**

Pán Ježiš pre nás založil nebeský pokrm

Milí veriaci,

dnes sa schádzame, aby sme v liturgickom zhromaždení prežili odkaz Ježišovej lásky, ktorý mocou Ducha Svätého v Cirkvi zostáva a žije - odkaz Ježišovej Poslednej večere. Je to odkaz takej veľkej lásky, že ťažko budeme hľadať slová, aby sme to vystihli. Keby sme dnes konali obrad umývania nôh, tak by sme zakúsili, že tam, kde nestačia slová, hovoria gestá a činy účinnou rečou.

Toto je tiež dôvod, prečo svätý Ján vynecháva správu o ustanovení Eucharistie a na jej mieste opisuje udalosť umývania nôh apoštolom. Veď sv. evanjelista Ján písal pre spoločenstvo kresťanov, ktoré už Eucharistiu slávil a Ježišovo konanie pri poslednej večeri poznali už z liturgickej tradície alebo z ostatných troch evanjelií. Čo mohol Ján kresťanom o priebehu Ježišovej večere ešte napísať, keď tradíciu poznali a Eucharistiu už slávil?

Sv. Ján chce povedať, že to, čo viedlo Ježiša pri Poslednej večeri, aby sa nám pod spôsobom, pod podobou chleba a vína daroval, bola jeho láska až do krajnosti. A láska učeníkov k Nemu a k sebe navzájom musí byť atmosférou každého slávania Ježišovej večere. Eucharistia, čiže svätá omša je plodom Ježišovej lásky až do krajnosti. Jeho darovanie seba v Eucharistii je možné len preto, že Ježiš zabúda na seba, stáva sa služobníkom, zahľadá svoje božstvo a ľudskosť a dáva sa celý, s celým bohatstvom svojho božstva a ľudskosti.

Vo filme „Angelika“ ste videli scény z kráľovského života. Z dejín vieme, že za Ľudovíta XIV., francúzskeho kráľa, sa jedlo na stôl nosilo veľmi slávnostne. Všetci dvorania si pokľakli a zvolali: „Kráľovský pokrm“. Posadali si k stolu okolo kráľa a smeli sa na kráľovský pokrm len pozeráť. Nesmeli ho jesť.

Pán Ježiš pre nás založil nebeský pokrm. Má nás posilňovať na ceste do neba. A mnohí kresťania sa mu len klaňajú a pozerajú naň. A to z dvoch príčin. Jedni sú veľmi veriaci a pokladajú sa za nehodných. Hovoria: „Nie sme hodní.“ Veru, nikto nie je hoden, ani po najlepšej spovedi. Pán Ježiš nás pozýva takých, akí sme - nehodných. Sv. Pavol vyťka svojim veriacim, že prijímajú telo Pána nehodným spôsobom. Nehodným spôsobom Pána Ježiša prijíma ten, kto nemá v srdci lásku a odpustenie. Aj Pán Ježiš povedal: „Ak nesieš svoj dar na oltár a tam ti príde na myseľ, že sa na niekoho hneváš, nechaj svoj dar pred oltárom a choď sa najprv zmieriť, až potom príď a obetuj svoj dar.“ A preto, hoci sme všetci nehodní, ak máme v srdci lásku a odpustenie, neprijíma-me ho nehodne, ale prijímame ho dôstojne.

Iní Ho zasa neprijímajú preto, lebo málo veria. Nestoja o tento pokrm, lebo nechápu, ako sa môže Pán Ježiš dávať v podobe chleba. Blížia sa k tomuto tajomstvu na linke rozumu. Náš rozum je zaiste vynikajúci, no

voči Božím dielam je veľmi úbohý. Božie diela nemôžeme merať naším rozumom. Naším rozumom jednoducho na Božie diela nestačíme. Pozrite sa, nedávno vedci objavili, že zo sietnice nášho oka vedie do zrakového centra v mozgu tenký káblik hrúbky jeden a pol milimetra. A v tomto kábliku je 60 miliónov nervových vlákien, pričom každé vlákienko je izolované dvoma izolovaniami. Kde na takéto niečo siaha náš rozum? Ľudský rozum v dnešnej dobe vynikajúcej techniky vedel položiť do poldruha milimetrového káblíka zatiaľ iba 120 vodivých vlákien. A čože je to 120 oproti 60 miliónom? Tolkó je aj ľudský rozum oproti Božím dielam.

Pred Božími dielami sa musí skloniť pyšný ľudský rozum. Božie diela nemôžeme merať svojim rozumom. Pred Božími dielami nám svedčí skloniť sa, ponížiť sa, pokoriť sa, lebo: „Boh sa pyšným protiví, ale poníženým dáva svoju milosť“. A tak pri tejto svätej omši sa všetci naplníme láskou a odpúšťaním. A všetci pochybujúci nech sa naplnia poníženosťou a vierou, aby sme čím viacerí mohli dôstojne prijať Pána Ježiša. Amen.

KATECHÉZA

Homília na deň Utrpenia Pána cez rok B
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Hľa, touto krvou zabitého baránka sú zmyté vaše hriechy“

Milí veriaci,

dnes slávime pamiatku Kristovej smrti ani nie tak preto, že to bola najukrutnejšia smrť na svete. My máme na dnešnú oslavu Ježišovej smrti iný, hlbší, vnútornější dôvod. Aký?

My Ježišovu smrť oslavujeme a velebíme z toho dôvodu, že to bola smrť Božieho Baránka, ktorý sníma hriechy sveta. Aby sme tejto pravde porozumeli, pozrime sa najprv do Starého zákona. Jedna zo starozákonných obiet vyzerala takto: na vyvýšenom oltári bol položený baránok, ktorý bol najkrajší, bez chyby, bez škvrny. Pri baránkovi stál veľkňaz, ktorý mal ruky položené na baránkovi. Okolo veľkňaza stáli zástupy židovského ľudu, ktoré prišli k tejto veľkonočnej obeti z celej krajiny.

Veľkňaz predriekal veriaciim židom túto modlitbu: „Bože, zrehšili sme, previnili sme sa, zaslúžili sme si trest smrti za hriechy. Ale dovoľ nám, aby sme svoje hriechy zložili na tohto baránka a dovoľ, aby zahynul on miesto nás a aby boli jeho krvou zmyté naše hriechy.“ Tieto slová nahlas odriekali za kňazom všetci prítomní Židia. Keď sa modlitba skončila, veľkňaz zabil baránka. Krv zachytil do nádoby, vzal metličku z rastliny, ktorá sa volá yzop, namočil ju do baránkovej krvi a kropil ňou prítomný ľud, pričom opakoval: „Hľa, touto krvou zabitého baránka sú zmyté vaše hriechy.“

A čo sa viac ako tisíc rokov predobrazovalo, to sa stalo skutočnosťou na Veľký piatok. Pozrite, hore na Kalvárii je kríž. To je oltár. Na tento oltár položia baránka. Najkrajšieho, bez chyby, bez škvrny. Je ním Ježiš Kristus. Veď si pripomeňme, že Ján Krstiteľ, tento prorok naplnený Duchom Svätým už tri roky pred Ježišovou smrťou vedel, že Ježiš vezme na seba hriechy sveta, aby sa za ne dal potrestať. A preto ukázal na Ježiša prstom a vyhlásil o ňom: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriechy sveta.“ Ježiš na kríži skutočne berie na seba všetky hriechy ľudského pokolenia - hriechy minulosti, prítomnosti aj budúcnosti, aby ich zmyl svojou krvou. Už tečie jeho krv, pretože mu prebájajú ruky a nohy, aby visel medzi nebom a zemou. Na kríži krváca aj zomiera. Napokon mu prebodli aj srdce, aby z neho vytiekla posledná kvapka krvi. Hľa, do poslednej kvapky vylial Baránok Boží svoju krv za hriechy sveta.

Lenže nepristupuje nijaký veľkňaz s metličkou, aby pokropil jeho krvou ľudí. A tak je to správne. Veď Ježišova krv netečie len za ľudí, ktorí tam boli prítomní, ale za ľudstvo celého sveta a všetkých vekov, aj za nás, za každého jedného z nás. Títo všetci ľudia by sa nijako nedali zasiahnúť kropením metličkou yzopu.

Pán Ježiš sa inak postaral, aby jeho krv očisťovala od hriechov ľudí celého sveta a všetkých dôb. A to tak, že očistnú silu svojej obetnej krvi, svojim láskyplným rozhodnutím preniesol na vodu vo sviatosti krstu a na kajúce slzy vo sviatosti pokánia a taktiež na svätú omšu. Takže krstnou vodou a duchovnými slzami pokánia sa môžeme očistiť od hriechov s takou istotou, ako by sme sa umyli od hriechov priamo jeho krvou. Táto pravda zaiste patrí medzi najútešnejšie myšlienky nášho života. Môžeme si to doložiť z knihy „Artzliche Seelsorge“ od svetoznámeho profesora psychiatrie Viktora Emanuela Frankla, kde píše o 80-ročnej pacientke, ktorá trpela na nevyliciteľnú ra-

kovinu a bola svojou chorobou ťažko deprimovaná.

Profesor si ju dal privieŕť do univerzitnej posluchárne a v prítomnosti študentov sa s ňou takto rozprával: „Milá pani Lineková, čo si dnes myslíte o svojom dlhom živote, keď sa na neho dozadu pozeráte?“ „Ach, pán profesor, musím vám povedať, že to bol krásny život.“ A rozprávala mu o šťastných chvíľach v rodine, v spoločnosti, o výletoch, divadlách, koncertoch, ale aj o rozličných utrpeniach a ťažkých životných krížoch a napokon dodala: „Musím Pánu Bohu poďakovať, že mi daroval taký krásny život.“ „Vy, pani, ste spomenuli krásny život, v ktorom ste vykonali mnoho dobrého. Myslíte, pani, že by bol niekto na svete schopný vymazať z vášho života to dobré, čo ste vykonali? A mohol by niekto z vášho života vymazať to, že ste hrdinsky a trpezlivo znášali toľké utrpenie a kríže?“ „Veru nie, pán profesor, to nikto nemôže urobiť.“ „No vidíte, pani Lineková, to všetko je dnes vašou ozdobou, ktorú vám nikto na svete nemôže odňať.“ V tej chvíli sa spustil v posluchárni veľký potlesk 150-tich študentov, ktorý patrili jej životu. A ona na to: „Ale ja mám aj hriechy. Ani tie nikto na svete nemôže vymazať z môjho života?“ A rozplakala sa. „Pani, ani hriechy nikto na svete nemôže vymazať z vášho života. Ale každý katolícky kňaz by vám zvestoval, že Ježiš Kristus prišiel na svet, aby svojou krvou zmyl vaše hriechy.“ A od tej chvíle sa pani úplne zmenila. Už nebola deprimovaná chorobou ani blížiacou sa smrťou. Spokojne si opakovala: „Odídem na druhý svet iba s dobrými skutkami.“ A napokon celkom ticho zomrela.

Hľa, takto utešujúco účinkuje Ježišova smrť na ľudský život, na ľudí, ktorí o to stoja. Bratia a sestry, necítite v tejto chvíli, aké krásne, utešujúce a oslobodzujúce je naše kresťanské náboženstvo? Necítite, že šťastný je ten človek, ktorý spoznal zmysel Ježišovej smrti?

A preto, Ukrižovaný Ježišu, radi dnes oslavujeme a zveľbujeme tvoju smrť, tvoju jedinečnú smrť, ktorou ako Boží Baránok snímaš hriechy sveta i hriechy každého z nás. A dnes vrúcnejšie než inokedy sa modlíme: „Klaniame sa Ti, Pane Ježišu Kriste a dobrorečíme Ti, lebo si svojím svätým krížom vykúpil svet.“ Amen.

snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na Svätú sobotu cez rok B
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Ježiš žije! Je vzkriesený a prítomný medzi nami!

Milí veriaci,

dnes nie je potrebných mnoho slov, pretože celá liturgia tejto veľkonočnej noci k nám hovorí výrečnou rečou. Nielen slová, ale aj iné hmotné skutočnosti ako oheň, voda, chlieb, víno sú zapojené do zvestovania udalosti, ktorá je najčistejším evanjeliom: **JEŽIŠ ŽIJE! JE VZKRIESENÝ A PRÍTOMNÝ MEDZI NAMI!**

Ako spoločenstvo jeho učeníkov prežívame jedinečnú a nenahraditeľnú atmosféru radosti zo vzkriesenia, ako ju majstrovsky zachytil veľký ruský spisovateľ L. N. Tolstoj v románe Vzkriesenie, keď opisuje Veľkú noc. Tu preto nie je miesto k tomu a na to, aby sme si dokazovali, že Ježiš vstal z mŕtvych. My tu spoločne vo viere, v radosti a otvorenosti prežívame skutočnosť, ktorá sa dotýka života každého z nás a má pre neho rozhodujúci význam: Boh existuje, je mocnejší ako utrpenie, bezprávie, násilie a smrť. ON má posledné slovo, ON je Pán života a smrti.

Vo vzkriesení Krista sa táto skutočnosť stáva nezvratnou. Kristus, ktorý je Boží Syn a zároveň jedným z nás, je svojím vzkriesením povýšený ako Kyrios, ako ten, ktorý má všetku moc na nebi aj na zemi, ako nový Adam, ako prvorodený medzi vzkriesenými z mŕtvych. On má teraz prvenstvo vo všetkom. A my už nepatríme sami sebe, ale patríme jemu, žijeme a umierame pre neho. V tomto spoločenstve s ním, vzkrieseným Pánom, je naša spása. Všetko naše konanie má zmysel, náš život má pevný smer a cieľ. V Kristovom vzkriesení sa poodhaľujú nové rozmery stvorenia, ktoré je mnoho elegantnejšie a plastickejšie než si myslíme, nie je obmedzené na trojrozmerný priestor a čas. A vo vzkriesenom Kristovi je už tento rozmer v našom svete prítomný.

Boh teda nie je zďaleka „mŕtvý“. Plnosť života nemožno zničiť. Moc vzkriesenia sa šíri a rozlieva do ľudstva. Boh každého z nás svojím Duchom, ktorý je plodom veľkonočného tajomstva, oživuje a robí z nás všetkých živé spoločenstvo.

Evanjelium Veľkej noci znie: „Nič sa neboj! Ja som PRVÝ a POSLEDNÝ, ŽIVÝ. Bol som mŕtvý, a hľa, som ŽIVÝ NA VEKY VEKOV!“

Ježišu, ty si môj vzkriesený Pán. Dnes viem, že ma ani smrť nemôže odlúčiť od tvojej lásky, pretože ty si smrť premohol. Môj život nabera nekonečné perspektívy. S Tebou už teraz vstávam z mŕtvych. Amen.

snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na nedeľu Pánovho zmŕtvychvstania rok B
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Blažený ten, kto sa dokáže sviatočne radovať

Milí veriaci,
jasavými tónmi dnes zaznieva-
jú naše kostoly po celej zeme. Byť
dirigentom veľkého zboru, byť
zbormajstrom, bol by som vo veľ-
kých rozpakoch, čo najkrajšie vy-
brať z našich veľkonočných pies-
ní a zborových spevov.

Naše veľkonočné sviatky do-
kážu mohutne zasiahnuť citovú
stránku človeka, rozochvieť ľud-
ské srdcia, prerušiť prúd všed-
ných dní. Potrebujú to nervy, po-
trebuje to srdce, celá ľudská by-
tosť. **Blažený ten, kto sa dokáže
sviatočne radovať. Naše sviatky
sú niečo iné ako svetské sviat-
ky. Je to pevnosť viery, opierajú-
ca sa o základné najradostnejšie
články nášho Verím!**

Už viac ako dvetisíc rokov na nás
kňazov dolieha ťarcha slov sv. Pet-
ra z prvého čítania: „On nám priká-
zal, aby sme to hlásali ľudu a celou
rozhodnosťou dosvedčovali: Toto
je Bohom ustanovený Sudca nad
živými i mŕtvymi. O ňom vydávajú
svedectvá všetci proroci, že skrze
neho dostane odpustenie hriechov
každý, kto v neho verí.“

S touto rozhodnosťou som povin-
ný dnes pred vás predstúpiť aj ja a
svedčiť o Kristovi. Nemôžem sa do-
volávať priameho svedectva, ako
to v dnešnom čítaní urobil sv. Pet-
re. Nemôžem slávnostne prehlásiť:
„Aj ja som svedkom toho, čo konal
Ježiš z Nazareta v Judsku a v Jeru-
zaleme.“ Nebol som toho priamym
svedkom. Ale pevne verím Petrov-
mu svedectvu. Dnes je mojou po-
vinnosťou zo vzkriesenia vyvodiť zá-

very, ako to urobil sv. Pavol a ako
nám to bohoslužba dnes dovoľuje,
vybrať si myšlienky z dnešných čí-
taní Svätého písma.

Brat a sestra, pozoruj dvoch
svedkov zmŕtvychvstania - Magda-
lénu a Tomáša. Magdaléna Pána
Ježiša podľa hlasu nepoznala. Až
keď ju oslovil „Mária“, poznala, o
koho ide. Nie sluch, ale srdce jej
povedalo, že má pred sebou Maj-
stra, ktorého milovala a ktorý mi-
loval ju. Naopak, Tomášovi nesta-
čí k poznaniu pravdy sluch a zrak,
chce sa presvedčiť aj hmatom, do-
tykom. A Pán sa nad jeho nedô-
verčivosťou nepohoršuje, naopak,
pobáda ho, aby sa týmto spôso-
bom presvedčil, že nemá pred se-
bou ducha, ale hmotné telo (Lk
24, 39).

Aj medzi nami sú mnohí, ktorí
veria ľahko, takmer srdcom, ako
uverila Mária, ale sú aj Tomášo-
via, ktorí neuveria, pokiaľ sa ne-
presvedčia. Obidvaja, Magdaléna
aj Tomáš, sú Pánovi rovnako milí,
pretože veriť chcú. K obom sa obra-
cia s vládnuou tvárou a láskyplným
hlasom, odvracia sa len od tých,
ktorí pravde veriť nechcú, aj keby
bola sebezpresvedčivejšia.

K viere v Ježiša Krista je možné
dôjsť cestou srdca aj cestou rozu-
mu. Nikdy však nie cestou zrady,
akú ukázal nešťastný príklad apoš-
tola Judáša. Ale ani cestou zatvrd-
livej pýchy, príklad veľkňazov a fa-
rizejov. Ani cestou strachu, prí-
klad Piláta alebo cestou zotrvania
v hriechu ako Herodes. Ani ces-
tou ľahostajnosti, príklad jeruza-

lemského ľudu.

Nechcem dnes kázať tým, ktorí
vedome zradili a opustili Krista za
akúkoľvek odmenu, lebo ma ani
nepočujú. Nebudem kázať pyšným,
ktorí si myslia, že rozum, veda a
technika rozlúštili všetky záhady ži-
vota vrátane smrti a dospeli k ná-
zoru, že po smrti nič nie je. Neho-
vorím dnes ani ku bojazlivým, lebo
tí do kostola nechodia, aby im to
neuškodilo. Zbytočné by boli veľko-
nočné slová aj pre hriešnikov, ktorí
neboli na spovedi a nie sú zmierení
ani s ľuďmi, ktorým sa stal hriech
príjemným obsahom ich života. Ne-
vidím tu ľahostajných a preto nehov-
orím k tým, ktorí sa starajú len o
živobytie, prácu, rekreáciu, penia-
ze a nič viac ich nezaujíma.

Dnes hovorím k vám, veriacim,
ktorí každú nedeľu spolu so mnou
rozjímame nad Božím slovom a sna-
žíte sa pochopiť, čo nám toto slo-
vo chce povedať. A tak si spoločne
ešte raz preberme všetky dnešné
čítania.

Majstrovsky, vo dvoch vetách,
zhŕňa apoštol Peter život Ježiša
z Nazareta, aby potom zdôraz-
nil jeho vykupiteľskú smrť a jeho
zmŕtvychvstanie. Ježiš Kristus je
Bohom ustanovený sudca nad ži-
vými aj mŕtvymi. Kto v Ježiša verí,
dostane sa mu odpustenia hrie-
chov. A tak si zapamätajme, že je-
dine viera v Ježiša nás spasí. Svä-
tý Pavol v druhom čítaní rozvíja svo-
ju obľúbenú myšlienku, pre ktorú
zožal posmech aténskej intelligen-
cie na Areopagu. Keď Ježiš vstal z
mŕtvych, budeme aj my vzkriesení

do večného života, a to nielen spravodliví, ako sa domnievajú sektári, ale všetci, aj hriešni, lenže spravodliví do večného života a hriešnici do večného zatratenia. Preto nám dôrazne kladie na srdce: myslíte na to, čo je hore a nie na to, čo je na zemi. Jedine po živote s Kristom máme nádej na večnú odmenu, na večnú slávu.

Z evanjelia svätého Jána sa dozvedáme, ako to vyzeralo u apoštolov včasráno tretieho dňa po ukrižovaní. Nikto nemyslel na Ježišove slová: „Zborte tento chrám a ja ho do troch dní znova postavím“ (Jn 2, 19) a ani na iné prorocké slová o smrti a zmŕtvychvstaní. Všetci sú šokovaní tragédiou Veľkého piatku. Apoštol sa pokorne priznáva, že „ešte nerozumeli Písmu, že Ježiš musí vstať z mŕtvych“. Keď sa osobne stretnú s Majstrom, uveria tak silno, že pre túto pravdu idú na muky, aj na smrť, ale nezradia.

Božie Slovo nám teda jasne rozpráva o zmŕtvychvstaní Ježiša Krista. Zamyslime sa nad dôsledkom týchto slov pre ľudský život. Nezáleží, či pôjdeme k prázdnu Kristovmu hrobu po ceste srdca alebo cestou rozumu, výsledok musí byť rovnaký: „Pane, verím, že si ma na kríži vykúpil a svojím zmŕtvychvstaním si mi otvoril cestu do večného života.“ Súčasne však viem, že teraz záleží na mne, na mojej viere, na mojich skutkoch, na mojom živote, kde bude moje miesto, keď prídeš súdiť živých aj mŕtvych.

O tom chcem dnes uvažovať a rozhodovať. Amen.

snímka M. Magda

Rozhovor

Marek Stanko, Slovenská katolícka charita

Bol prednášajúcim pri ďakovnom programe Slovenskej katolíckej charity pre našu farnosť v nedeľu 3. marca 2024.

Rozhovor vznikol spontánne po prednáške a pripravili sme ho pre našich čitateľov, ktorí z rôznych dôvodov sa tejto zaujímavej prednášky nemohli zúčastniť.

Sedíme na fare vo farnosti Víťaz. Pred sebou mám vzácného hosťa z Charity Slovensko.

Dobrovoľník zo Slovenskej katolíckej charity.

Áno, aby to bolo presné. Dnes sme mali tú milosť, že nás navštívili ako farnosť a predstavili nám svoje projekty, kde pôsobia. Teraz to bolo o Rwande a Ugande. Predstavte sa nám detailnejšie od pradeda... (smiech).

Volám sa Marek Stanko a pôsobil som šesť mesiacov ako dobrovoľník v Ugande cez Slovenskú katolícku charitu (ďalej SKCH). Čo sa týka môjho osobného života, mám vyštudovanú Hotelovú akadémiu, čo bolo možno aj túžbou charity, keď ma vyberali, lebo sa tam zriaďova-

snímka: Slovenská charita

la kuchárska dielňa. Momentálne pôsobím znova ako učiteľ na strednej škole, na Hotelovej akadémii v Nitre. Medzi tým obdobím, keď som učil a mal som pauzu, bol som si v zahraničí vyskúšať prácu robotníka. Tam vo mne skrsla myšlienka zmeniť prostredie, zmeniť niečo v mojom živote. Videl som, že 25. mája bol deadline prihlášok na SKCH, tak som sa rozhodol, že pošlem prihlášku. Bol som v okruhu ľudí, ktorí ma vybrali. V septembri sme sa cez dva prípravné víkendy stretli, kde nám dávali informácie, čo, kde a ako. V novembri sa to kryštalizovalo, kto, kde a s kým. U mňa to bolo zaujímavé, lebo som mal ísť s jednou dievčinou z východu do Rwandy, momentálne pracuje na charite. Tým, že ne-

mohla vycestovať, otvorilo sa to. Po všetkých zmenách som vycestoval do Ugandy za Dianou, dobrovoľníčkou, ktorá tam bola už pol roka. O ďalší polrok si to predĺžila, tak sme tam pol roka spolu trávili čas.

Doplním, že Rwanda je nám blízka, lebo z našej filiálky Ovčie tam pôsobil rogacionista Jožko Humeňanský. Bol predstaveným seminára. Môžete nám povedať o ceste tam? Ako tam pôsobíte, čo sa tam robí?

Všetko bolo zaujímavé. Hneď prvá cesta, človek mal obavy. Je to nejakých päťtisíc kilometrov od nás. Keď to môžem zhrnúť, autom od môjho domu na letisko do Viedne až do príchodu do centra v Rwande to bolo s prestupmi 35 hodín a cestovaním v autobusoch nejakých 9 – 10 hodín

v Ugande. To cestovanie je tam zaujímavé. Prišiel som tam v januári zhruba pred rokom. V centre pre HIV pozitívne deti zabezpečujú dobrovoľníci pomoc pri chode centra. Je to predĺžená ruka charity, ktorá tam vysielala dobrovoľníkov ako svojich „pracovníkov“. Nie sme zamestnancami, len dobrovoľníkmi, ktorí tam pomáhajú pri starostlivosti o deti – doučovanie, trávenie voľného času, nejaké veci v kancelárii. Nerobili sme nič po zdravotníckej stránke, to charita nerobí, robí to sv. Alžbeta. Skôr sociálne veci – adopcia na dialku, papiere, prefotenie, riešenie nejakých projektíkov. Ako dobrovoľníci sme urobili zbierku – požiadali sme ľudí, aby nám prispeli. Zobrali sme deti v rámci prázdnin do bazéna, čo bolo pre nich raritou. Neskutočne sa z toho tešili. Mali tam kura s ryžou, ich najobľúbenejšie jedlo, ktoré majú možno dvakrát do roka. Bolo to intenzívne pol až trištvrte dňové popoludnie aj pre nás, aj pre deti.

Spomínali ste, že našich, resp. svetových organizácií je tam viac. Nie je ich tam už veľa? Nepretvárate tým ich život?

Neviem počet. Avšak na tú biedu, na počet tých ľudí je to stále málo, čo by sme im mohli dať, tvrdím za seba. Sú tam rôzne organizácie zo Španielska, Nemecka - rôzne školy, škôlky, centrá. Je to o iných peniazoch, lebo to inak vyzerá. Zažili sme deti, ktoré sa už učia na tabletoch, dopĺňajú písomkú, majú slúchadlá, počúvajú. Momentálne to nie je v silách vytvoriť aj tam. Druhou vecou je, možno nie veľa, že aj týmto sa svet aj tam stáva trochu civilizovanejší. Na druhej strane, keď deťom v centre donesieme mobily, tablety, tak sa za mesiac pokazia ako naše generácie tu.

Počul som taký názor, že keď by

sme im chceli pomôcť, aby sme ich nechali žiť svoj život. Aký je váš názor?

V tomto súhlasím. Možno niekto povie, že keď boli kolóniami a drancovali ich kvôli nerastným bohatstvám, prečo im nepomáhajú teraz tí, čo ich drancovali? Otázka na tých ľudí. Pokiaľ by nevedeli, čo všetko my tu „máme“ a aký tu máme život, možno by aj oni žili jednoduchšie. Tým, že nemajú prístup k informáciám, nevedia. Aj nás sa deti pýtali: Ty máš doma práčku? Áno. Hovorili sme im, že aj my si musíme na tieto veci šetriť. Myslia si, že my sme tu miliónarmi: idem do obchodu, kúpim si televízor, práčku, telefón, počítač, len tak z vačku. Niektorí ľudia u nás na to majú, ale u nich je to mylná predstava. My si zasa myslíme, že keď chcú v Afrike prežiť, tak musia naháňať antilopu tri dni, pokiaľ ju nezabijú. Možno to tak funguje v niektorých krajinách. Zažil som, že si dopestujú, chovajú kozy, sliepky, prasce, ktoré tam behajú po ulici. Keď aj zabijú prasa, keďže nemajú chladničku, musia to spotrebovať, po rodine, po susedoch. Alebo to sušia dymom, tým, že sa to trochu zakonzervuje, vydrží to dlhšie, neúdia ako u nás. Myšlienka, keby sme ich nechali žiť ten ich jednoduchý život a nevidia, ako sa m im dá pomôcť, možno by... Tam je to tak, že kto má trochu viac, tak si zvykne, že chce viac. Keď sme odchádzali, boli otázky aj na nás: Nemôžeš mi tu nechať telefón? Nemôžeš mi tu nechať tenisky? Aj by som ti ich nechal, ale nemôžem ísť bosý. Veď ty si na letisku kúpiš druhé. Niekedy by im chcel človek niečo nechať, napríklad chlapcom tričko. Nedá sa všetkým pomôcť. Je to niečo medzi tým.

V podstate sú radi, že tam niekto

príde a že ich vzdeláva, že im pomáha.

Hovorím za toto centrum a za tieto projekty. V Ugande je 45 miliónov ľudí. Tieto organizácie pomôžu možno 100 000 ľuďom. Ale pre tých 100 000 ľudí je to najviac, čo môžu dostať. Jasné, že tam deti umierajú od chorôb, od hladu. Bol názor, keď som tam išiel: Prečo sa ideš starať o čierne deti? Aj tu môžeš pomáhať, aj tu ľudia potrebujú. Povedal som: Áno, potrebujú. A ty pomáhaš? Ja nie. Tak potom je to moje aj tvoje osobné rozhodnutie. Cítim, že tam ma niečo ťahá. Je to pre a proti pomoci.

Odporúčali by ste to mladým?

Momentálne pôsobím na strednej škole ako učiteľ. Keď vidím mladých, nechcem škatulkovať, budem ich nazývať všeobecne mladí, s ich prístupom, správaním, so zodpovednosťou, napríklad s tým, koľko jedla na obedoch sa vyhadzuje, čo si nevážime, hovorím, že by som tam poslal zo Slovenska 5 miliónov ľudí. U nás je taká záľuba, že keď sú Majstrovstvá sveta v hokeji, tak máme 5 miliónov trénerov, keď bol covid, tak je 5 miliónov hygienikov, keď je ekonomická kríza, všetci v krčme pri treťom pive vyriešia problémy. Na základe toho by som poslal tie deti, čo majú doma a nevážia si to: choďte sa tam pozrieť, ako tam vyzerá tvrdá realita. Nie, že máš vybitý mobil a tri hodiny nemôžeš byť na Facebooku. Vypadne elektrika, wifi, páchajú samovraždy. Žiaľ, to je naša kultúra, naša civilizácia. Pred 50 alebo 30 rokmi, keď bol dotykový telefón, stačilo nám to. Dnes už chceme iphony, uhlopriečku 150 cm, nie nejakú stovku. Sme, žiaľ, pokazení. **Predpokladám, že ste sa tam stretli aj s kňazmi, chodili ste tam na sv. omše. Na záver niečo kresťan-**

ské do nášho kresťanského farského časopisu.

Asi to, že Boh je všade. Práve tam, kde ľudia majú málo alebo majú úplne iné problémy, Boh je tam viac prežívaný, viac prítomný. Nedelne sv. omše sú priemerne dve hodiny. Niektorí povie, že my to tu máme "také suché". U nás nie je taká kultúra ako v Afrike - bubny, tleska sa, výska sa. Možno by sa to dalo aj tu, nie je to urážka Boha alebo rúhanie. Len či máme takú kapacitu prežívať vieru tak ako oni. To, čo majú, sú vďační. Keď sme sa opýtali: „Ako sa máte?“ Mal týfus, mal maláriu, napichnutú infúziu. Povedal: „Vďaka Bohu, dobre.“ My máme dva dni chrípku, preklíname, chceme zomrieť, ako strašne sme chorí. Nedá sa to porovnávať, aj to mi v mnohých veciach otvorilo oči. Mám túžbu tam niekedy ísť.

Boli ste tam cez Veľkú noc?

Áno, bol som tam.

Ako sa tam prežíva príprava, to pôstne obdobie?

Pôstne obdobie som extra nebadal, všeobecne mesto nie je dostupné pre ľudí. Alebo že by nejedli v piatky mäso alebo podobné. Ale Veľká noc bola pre nich sviatkom, či Veľký piatok, či to bola Biela sobota alebo Veľkonočná nedeľa – sv. omša dve aj dve a pol hodiny, spievanie, oslavovanie. Zaujímavosťou je, že tí ľudia majú menej peňazí, prežívajú s jedlom všelijako, ale do kostola si dali užiť šaty, ktoré niečo stáli, vždy prišli do kostola slávnostnejšie oblečení. To je úcta k Bohu. Aj deti, keď mali v centre roztrhané tričká, deraťové trenky, všelijaké kraťasy, ale košelu do kostola mal odloženú, dali si nohavice, topánky, nechodili v šlapkách. Tak vychovávajú deti. Niektoré deti boli moslimovia, v tomto nemali extra problém.

snímok Slovenská charita

Aj u nás to tak niekedy bolo: kostolné veci boli do kostola, na bežné nosenie bežné. Som z generácie, kde sme v nedeľu brali k Pánu Bohu tie najkrajšie veci. Teraz vidím, že mladí prídu aj v rifliach, v kraťasoch. Snažím sa pripomínať, že mám v knižočke pri spytovaní svedomia napísané: Nešiel si v kraťasoch na sv. prijímanie?

Je to naša, nechcem nazvať, doba. Chcem sa naučiť, že doba je tá istá, len ľudia sú iní. Vidím to v škole, že deti chodia od pondelka do piatku v teplákoch. Ani ja to nemám rád v škole alebo na hodine, keď sú v roztrhaných teplákoch, v rifliach alebo v polotričkách, keď je viac vyzlečená ako oblečená. Ja idem v teplákoch do záhrady, na tréning alebo raz za čas do krčmy na pivo s kamarátmi. Idem oblečený, lebo idem do spoločnosti. Dostanem otázku: „A čo je na tom?“ Ob-

lečenie je slávnostné, je bežné, je voľnočasové, v tom nevedia rozdiel. Keď devätnásťročný nemal nikdy na seba „tesilky“...

Liberalizmus?

Je to voľné, môžem. Druhá vec, že majú idoly, ktoré nie že nemajú mať, sú idoly také, aké sú. Kedysi boli pre vás starších idolmi herci, ako bol Dočolomanský alebo Ladislav Chudík, to bola inteligencia. Teraz majú spevákov, raperov, rôznych iných. Toto je svet sociálnych sietí a médií. Žiaľ.

Povedzte nejakú peknú myšlienku na záver.

Povedal by som, že to bude ešte horšie. Aby to nebolo také pesimistické, videl som peknú myšlienku v Kluknave. Je to aj moje motto. Povedal to sv. Ján Pavol II.: „Lásku bez kríža nenájdeš a kríž bez lásky neunesieš.“

Ďakujem za rozhovor.

pripravili: A. Blizmanová a M. Magda

SIROTA

MODERNÝCH RODIČOV

Dolinou sťa ozvenou
 letel z chrámu hlas:
 Oroduj za nás, oroduj za nás!
 Pri päte Božej muky
 v tôni starej lipy ťuchol sa tieň.
 Úbohého chlapča v slzách ruky
 zopälo a pery mu šepkali
 bolestnú žalobu na otcov,
 na matky, na dobu.
 Ó, krásna Pani, odpusť,
 neviem sa modliť,
 nenaučili ma.
 Som sirota moderných rodičov,
 moderných čias!
 I keď mám otca i mať.
 No i ja mám srdce,
 čo cíti a chce milovať.
 Mama modliť ma nenaučila,
 ona vždy vraví, nemám čas.
 Otec, ako mnoho iných,
 to isté zas: práca, auto, rádio,
 niet vraj čas.
 Oni sa nemodlia... Nechcú...
 Nevieť!
 Možno v tom zhone zabudli,
 hanbia sa priznať.
 Jedno viem, že nie sú šťastní,
 nevedia milovať.
 Ó, krásna Pani, počuj môj hlas,
 som sirota moderných čias
 i keď mám otca i mať...
 Zľutuj sa, oroduj za nás...

Čerstvo natreté

Dve slová, ktoré sme už niekde videli napísané na zdrape kartónu a položené pri lavičke či zábradlí, ktoré bolo akurát čerstvo natreté farbou. Ale niekto si ten nápis nevšimol a odniesol si „pamiatku“ s nezaschnutou farbou na bunde alebo na svojich rukách. Vstupujeme do 14-tich dní plných udalostí, ktoré v nás zanechávajú stopy „čerstvo natretého“. V symbolike, kto koho „natrel“ t.j. (vieme o niekom niečo, čo chceme, aby to vedeli viacerí), môžeme objaviť seba, blížneho i Boha. Na Palmovú nedeľu človek „natrel“ Bohu rukami, v ktorých drží ratolesť, aby vítal kráľa. Na Zelený štvrtok človek „natrel“ Bohu, že mu nedá umyť si nohy. Ale Boh človekovi „natrel“, že „Toto je moje telo“. Na Veľký piatok človek natrel Bohu, že „ak si Boží syn, zostúp z kríža“ a Boh natrel človeku, že „Dokonané je“. Na veľkonočnú vigíliu Boh „natrel“ človeku, že jeho slová sú naozaj SLOVÁ ŽIVOTA a človek chcel „natrieť“ Bohu, že ho „uväzní“ v hrobe. ALE vo Veľkonočné ráno Boh „natrel“ smrti príučku, ktorá z nás robí Veľkonočných ľudí. Jeho oslávené rany na rukách sa stávajú liekom pre žijúcich a bodkou pre smrť. A Veľkonočná oktáva - osem dní plných inšpiratívnych stretnutí Vzkrieseného s ľuďmi blízkymi JEHO srdcu je „čerstvo natretá“ nádej pozvaním sadnúť si na „čerstvo natretú“ lavičku so vzkrieseným Ježišom a povedať mu „Ďakujem ti.“ A odísť s „pamiatkou“ na svojom chrbte, nohách, rukách i srdci.

mr herm

Božie pozvanie k modlitbe

V posledných dňoch ma veľmi potešila (a verím, že aj mnohých z Vás) správa, keď pápež František vyhlásil Rok modlitby. Tento rok modlitby má byť prípravou na jubilejný rok 2025.

Potešilo ma to zvlášť preto, lebo v posolstve Panny Márie, Kráľovnej pokoja z 25. januára 2024 Mariji Lucretii, vizionárke z Medjugoria, naša drahá Matka hovorí veľmi stručne a to: „Drahé deti. Nech je tento čas časom modlitby.“

Cvak, zapadlo to celé do seba ako také puzzle. Niežeby Panna Mária už nemala viac čo povedať svojím deťom, ako nás krásne vždy nazýva. Len opäť vyzdvihuje to, čo je v tomto čase najdôležitejšie. Ona vie, že jej deti sa potrebujú vrátiť k osobnej modlitbe.

A pápež František to vyhlásením Roku modlitby potvrdzuje ako najvyššia cirkevná autorita. Dnes však ako by ľudia chceli byť tí, ktorí si uzurpujú právo kritizovať Cirkev a jej predstavených. Žijeme v čase informačných vojen a na internete môžeme nájsť rozličné množstvo informácií, ktoré sú viac či menej pravdivé a na základe ktorých si utvárame niekedy pokrivené názory. Jednou z najdôležitejších cností, o ktoré žiada sám Pán Ježiš je poslušnosť. Otvorené kritiky na adresu pápeža, ktoré vidíme v dnešnej dobe, sú veľmi bolestivou ranou pre každého kresťana, pretože spôsobujú rozdelenie.

Našou prvoradou povinnosťou je modliť sa za nášho pápeža a za všetko, čo má na pleciach a o čom my nemáme ani potuchy. Skutočný katolík predsa neverí iba v to, že pápeža si vyberajú jednotliví kardináli v konkláve, ale v prvom rade Duch Svätý. To sám Boh zostupuje na zem a vedie voľbu smerom k vhodnému človeku, ktorý je potrebný pre dané historické obdobie. Nikto z nás veriacich nech si nedovolí súdiť pápeža, pretože my nevieme nič o Božom pláne, o tom čo chce dosiahnuť v tomto veku. Preto by sme sa mali odovzdať Pánovi a dôverovať mu vo vytrvalej modlitbe za nášho pápeža.

Nikdy nie je dosť hovoriť o modlitbe a pozývať k modlitbe. Aj v tomto posolstve je síce Panna Mária stručná, ale zároveň konkrétna. My môžeme o Bohu počúvať pekné slová, ktoré v nás môžu prebudiť smäd po Bohu, ale nemôžu ho v nás uhasiť. Len skúsenosť stretnutia s Bohom môže tento smäd uhasiť. A túto skúsenosť získame len vďaka nášmu osobnému modlitbu. Môžeme čítať duchovné spisy, knihy, múdre myšlienky cirkevných otcov, ale v našom srdci ani v živote sa nič nezmení. Zdá sa, že sme stratili kľúč k pokladu viery a tým

snímka: M. Magda

klúčom je modlitba srdcom. Len modlitbou môžeme byť skutočne tým, čím sme – Božími deťmi.

Panna Mária, pred ktorou sa satan trasie, nás upozorňuje na nebezpečenstvo, ktorému sme vystavení, keď sa nemodlíme. Satanovým cieľom je uspať nás, veľmi ľahko tak upadneme do zábudlivosti, duchovne zaspíme a vzdialíme sa od Boha. Existuje mnoho príčin ako sa vzdialiť od Boha. Naše životné starosti, šomranie na všetko a na všetkých, rôzne nové ideológie, strachy všetkého druhu a pokušenia. Aj toto naše aktuálne nepokojné obdobie, plné nenávisti a bratovražedných vojen. Všetko to odhaľuje v celej svojej nahote buď naše duchovné bohatstvo alebo našu duchovnú biedu. Tu môžeme sami vidieť, či patríme Ježišovi alebo iba tomuto svetu.

A svätý Pavol v liste Efezanom hovorí: „Napokon upevňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci. Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla. Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach“ (Ef 6, 10-12).

A v nedávnom nedeľnom evanjeliu sme mohli počuť, ako nečistý duch vykrikoval na Ježiša: „Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť?...“ Žiaľ, mnohí kresťania aj v dnešnej dobe žijú na úrovni starozákonnej synagógy. Myslia si, že budú spasení, keď budú chodiť do kostola. Naša spása nespočíva v chodení do kostola, ani v počutí Božieho slova, ale v jeho prijatí vo svojom srdci, v jeho uskutočňovaní a v oddanosti Bohu. Aj tento posadnutý človek možno roky chodil do synagógy a cítil sa medzi veriacimi dobre, nič mu na nich nevadilo. Všetky rabínske výklady písma sa strácali v neurčitkoch a v spleti príkazov a zákazov. Dokonca si dovoľil hovoriť v mene všetkých: „Čo ťa do nás...?“ Ale Ježiš hovoril ako ten, ktorý má moc a to ho vyrušovalo, to ho bolelo, to bolelo jeho už skoro mŕtvu dušu, ktorá začínala Pánovými slovami ožívať. Nie, Ježiš nás nechce zahubiť, on je Svätý Boží, on nás chce iba zobudiť zo spánku smrti.

A my si tak naivne niekedy o sebe myslíme, že stačí chodiť v nedeľu do kostola, párkrát za rok na spoved, dodržiavať piatočný pôst od mäsa a sem tam čo-to vhoďiť do pokladničky pre cirkevné ustanovizne. Nie, nechcem tieto veci znevažovať, chcem tým iba povedať, že to nestačí. Nestačí to a nebude to stačiť, ak za tým celým nie láska k Bohu, ak za tým celým nie je moje úplné odovzdanie sa mu, ak za tým celým nie sú moje prosby o milosti, tak nás to nemilosrdne zomelie.

Zlo a zlého porazil iba jeden jediný – Ježiš na kríži. Nemôžeme ísť vlastnou silou proti tomuto zlu, je to nemožné a Panna Mária to vie. Preto nás prosí, ba doslova žobre o našu modlitbu, pretože modlitbou sa môžeme obracať k Pánovi, ktorý tú moc má. Budovať si s ním vzťah, rozhodovať sa pre dobro a vyberať si dobro, aby sme boli chránení pred zlom.

Mária, pros s nami i za nás, aj za všetkých, ktorí opustili modlitbu a Boha, nech každý zakúsi podobu a krásu Božej lásky a milosrdenstva.

Martina Gondová

snímka: M. Magda

Kecharitomene

18. Život v Máriinom lone

Tu je potrebné požiadať o pozornosť ženy a najmä matky. Následky našich hriechov a dôsledky našich nesprávnych rozhodnutí ruiniujú nielen náš život, ale majú vplyv aj na životy našich detí. Pritlačení touto ťarchou sa zamýšľame nad tým, či sa dajú napraviť určité skutočnosti z našej minulosti. Keď sa modlíme o uzdravenie týchto rán, pozývame Ježiša, aby prišiel do toho, čo sa už stalo a uzdravil alebo uvoľnil od zlého ducha minulé udalosti.

Je potrebné pozvať všetky ženy, všetky mamy k neobyčajnej modlitbe, ktorá je úplným odovzdaním mater-ského lona Panne Márii. Najprv však si musíme uvedomiť, že modlitba presahuje čas i priestor, lebo sám Boh ich presahuje. Je večný, tu a teraz. Vieme však, že v našom živote to nebolo vždy tak, ako by sme chceli. Nie vždy to bolo tak, že deti, ktoré sme priviedli na svet, boli vysnené, vytúžené, očakávané. Určite sa stalo, že niektoré z nich boli neplánované a z nášho pohľadu boli počaté „náhodou“.

Deti, ktoré prichádzajú na svet v takejto situácii, sú obťažované tromi zraneniami, o ktorých hovorí prenatálna psychológia: zraneniami prázdnoty, ničoty a smrti. Stručne povedané, „počatý náhodou“ sa cíti nepotrebný. Má pocit, že sa na tom svete nedokáže nájsť, že je kdesi bokom a nevie nadviazať hlbšie vzťahy. Žije v ustavičnom presvedčení, že nie je hodný, aby ho niekto miloval, že je pre druhého na príťaž a pokiaľ s ním niekto je, myslí si, že je s ním len zo súcitu. Chýba mu pocit vlastnej hodnoty. Toto sú dôsledky emocionálneho odvrhnutia (aj nevedomého) zo strany mamy a otca, ktoré sú hlboko zapísané v emocionálnej pamäti dieťaťa.

Psychológia a prenatálna medicína hovoria o tom, že od samého počiatku sa v dieťati rozvíja nie racionálna, ale emocionálna pamäť. Dieťa si nevie spomenúť na konkrétne udalosti, no od začiatku cíti, čo sa stalo v danej situácii. Cíti strach a úzkosť matky, cíti otcovo odvrhnutie, ktoré stálo na počiatku jeho existencie. Po celý svoj život to nedokáže pomenovať, ale v emocionálnej pamäti má zakódované, že je problémom. Jeho emocionálna pamäť nasala atmosféru tých dní: Problém! Tlak! Strach! Čo teraz? Vziať sa? Nevziať sa? Nenechá ma? Čo povedia rodičia, rodina, priatelia? Čo teraz? Mali sme robiť kariéru, mali sme pracovať, cestovať, no nemôžeme!

Dieťa toto všetko cíti v lone svojej mamy a to všetko sa ukladá do emocionálnej pamäte. A ako hlboko musia byť zranené deti, ktoré sa narodili a rozvíjali deväť mesiacov v hrobe alebo na hrobe, akým je lono mamy, ktorá predtým bola na potrate! Keď takto matka zabíja svoje dieťa, jej lono sa stáva hrobom. Je možné byť normálnym, ak sa deväť mesiacov dozrieva na hrobe, na cintoríne? Je to veľmi vážny problém!

Nič však nie je stratené, pretože modlitba má moc vrátiť ťa do chvíle, keď si urobila tento strašný skutok, keď si zhrešila. Ježiš ťa môže prostredníctvom Márie uzdraviť z potratu, ktorý vplýva nielen na teba, ale aj na tvoje dieťa. Preto je modlitba zasvätenia tvojho lona Matke Božej s prosbou, aby ho preniklo jej nepoškvrnené lono, mocnou modlitbou uzdravenia. Pros tak, ako dokážeš, vlastnými slovami:

„Mária, zasväcujem ti svoje lono. Od okamihu, keď som otehotnela s mojím dieťaťom, ktoré má teraz asi 40, 50, rokov – viem, že to nebolo tak ako by som chcela. Nebolo to vysnívané tehotenstvo, bolo veľa rôznych problémov, stresov, úzkostí, strachu a to všetko sa v mojom dieťati zakódovalo. Ale, Mária, pamätajúc, že modlitba je mimo času a mimo priestoru, zasväcujem ti svoje lono a prosím, aby si uzdravila chvíľu počatia a uzdravila tých deväť mesiacov, keď bolo moje dieťa v mojom lone a teraz ho odovzdávam tebe, aby dozrievalo v tvojom lone deväť mesiacov. Nech tvoje lono prenikne moje lono, nech ho očistí a zasväť, je celé pre teba, Mária.“

Táto modlitba prinesie veľké ovocie, ak mama svoje lono posväťí Máriiným lonom. Takto Mária uzdraví chvíľu počatia vášho dieťaťa. Mária na deväť mesiacov vezme tvojho syna, tvoju dcéru duchovným spôsobom do svojho lona a spolu s Ježišom dozrejú počas celého tehotenstva. On sa im v istom zmysle stáva bratom – druhou dvojčikou.

pripravil: MUDr. Blažej Vaščák

Ivanka Paúrová

Muž uzdravený z rakoviny na príhovor sv. Jána Pavla II.

Fernando Pedro Nieto Giménez je provinciálom španielskej provincie Rádu rytierov sv. Jána Pavla II. Keď jeho milovaný syn ochorel na agresívnu formu rakoviny, bol vydesený. Išiel do nemocničnej kaplnky a na príhovor poľského pápeža sa modlil za zázrak. A stal sa zázrak. Jeho spojenie s Jánom Pavlom II. sa začalo v roku 1980, keď bol ešte mladým mužom. Pôsobil v komunite vo farnosti Sacred Heart v Albacete v Španielsku. Stretnutie so Svätým Otcom sa stalo zážitkom, ktorý prehĺbil jeho duchovný život a vzťah s Bohom.

„Svedectvo o jeho živote ma natoľko očarilo, že keď farnosť plánovala v prvých dňoch novembra 1982 výlet do Madridu na Svetové dni mládeže, bez váhania som súhlasil so spoluorganizovaním púte,“ hovorí Giménez v rozhovore. Po rokoch si Giménez založil rodinu a netrpezlivo očakával narodenie svojho syna. Potom sa mu jedného dňa zrútil svet ako domček z karát. Jeho 20-ročného syna, ktorý dostal meno Fernando po otcovi, urgentne previezli do nemocnice. Mladému mužovi lekári diagnostikovali lymfóm tretieho štádia a dávali mu len malé šance na prežitie.

Bojuje o život svojho syna

Po vypočutí diagnózy bol Giménez vydesený. Išiel do nemocničnej kaplnky, aby prosil

Boha, aby ho zachránil.

V kaplnke ležala iba jedna malá svätá karta – obraz Jána Pavla II. Mnohokrát som mu ďakoval za jeho príhovor v rôznych veciach a tak som si pomyslel: „Prečo by som nemal požiadať Svätého Otca o zázrak uzdravenia pre nášho syna?“, hovorí Giménez.

Keď muž odchádzal z kaplnky, vzal so sebou svätú kartu. S manželkou sa deň čo deň modlili za zdravie svojho dieťaťa. Zdá sa však, že zázrak, za ktorý sa modlili, sa nestane. Stav 20-ročného mladíka sa neustále zhoršoval. Jeho rodičia by pohli nebom a zemou, aby pomohli svojmu chorému synovi.

„Lekár, ktorý liečil nášho syna, naplánoval 16 sedení chemoterapie. Povedal nám, že uprostred liečebného procesu urobí niekoľko kontrolných testov na kontrolu účinnosti terapie. Vysvetlil nám, že možno bude potrebné zmeniť lieky, pretože tie, ktoré práve používajú, nemusia byť účinné,“ spomína Giménez.

Modlitba v nemocničnej kaplnke

Predtým, ako ich syn začal s chemoterapiou, Giménez a jeho manželka sa spolu s ďalšími rodinami z farnosti vybrali na púť do Lúrd. Prosili Panu Máriu o milosť zdravia pre ich dieťa. O osem mesiacov neskôr dostal Giménez telefonát, v ktorom ho informova-

li, že súkromná klinika v Madride poskytne experimentálnu liečbu, na ktorú by sa 20-ročný mladík po sérii špecializovaných testov mohol kvalifikovať. „Ak chcete, prídte,“ povedali mu do telefónu.

Lekári vykonali podrobné testy. Na výsledky museli čakať niekoľko hodín. V Madride šiel Giménez opäť do nemocničnej kaplnky.

„Už som sa nemodlil za jeho uzdravenie, ale za to, aby som sa dokázal vyrovnáť s jeho odchodom,“ hovorí Giménez. Už mu dochádzala nádej, že by sa tragická situácia mohla zmeniť a syn smrteľnú chorobu prekoná.

Zázrak na príhovor Jána Pavla II.

Giménez strávil celú noc v modlitbe. Ráno išiel na stretnutie s lekármi. Počul od nich, že jeho syn je zdravý. Po rakovine nebolo ani stopy!

„Jeho telo je čisté. Akoby tam rakovina nikdy nebola. Nevieme, čo sa stalo, ale všetko je preč,“ vysvetlil personál nemocnice. Fernando nemohol uveriť tomu, čo sa stalo.

„Čo tým myslíte? Je jeho rakovina na ústupe?“ spýtal sa.

Z medicínskeho hľadiska neexistovalo žiadne vysvetlenie. Giménez nepochyboval, že uzdravenie 20-ročného mladíka bolo výsledkom modlitby na príhovor Jána Pavla II. Lekár nám dal písomnú správu a vydali

snímka: Internet

sme sa na cestu domov. Celú cestu autom sme absolvovali prakticky v tichosti, plakali a ďakovali Bohu. Bol to veľký utorok roku 2009. Po príchode do nášho mesta sme išli priamo do farnosti a pred Najsvätejšou sviatosťou ešte raz poďakovali. O pár dní sme boli na konzultácii na hematologickom oddelení Univerzitnej nemocnice v Albacete s lekárom, ktorý mal na starosti prípad nášho syna. Nemohol som uveriť tomu, čo som videl v správe. Výsledok bol rovnaký ako predtým. Boli sme požiadaní, aby sme liečbu neprešli a dotiahli ju až do konca. Každý deň som sa modlil pred obrázkom Jána Pavla II., ktorý som odniesol z nemocničnej kaplnky.

„Je to ako keby táto rakovina nikdy neexistovala.“

Giménez oznámil biskupovi z Albacete, čo sa stalo. Ten zase

poslal madridskému arcibiskupovi všetky informácie o prípade. Na žiadosť arcibiskupa boli ustanovené dva osobitné výbory: jeden lekárske a jeden teologický. Analyzovali lekárske dokumenty. Materiály boli postúpené Kongregácii pre kauzy svätých vo Vatikáne.

„Sme veľmi vďační za tento vynikajúco zdokumentovaný zážrak na príhovor Jána Pavla II. Sme radi, ale takúto dokumentáciu dostávame po tisíckach,“ znela odpoveď Svätej stolice.

„Hoci došlo k lekárskej zásahu, sme presvedčení o príhovore Svätého Otca Jána Pavla II. za uzdravenie nášho syna,“ zdôraznil Giménez. Dnes má jeho syn 34 rokov. Je elektroinžinier a hoci každoročne absolvuje kontroly na hematologickej klinike, je úplne zdravý.

Vďačnosť sa stáva službou

Pre Giméneza je poľský pápež stále významným duchovným patrónom. Giménez je provinciálom španielskej provincie Rádu rytierov Jána Pavla II. Organizácia vznikla v roku 2011 ako živý votívny prejav vďaky za dar blahorečenia a pontifikátu milovaného Svätého Otca Jána Pavla II.

Komunita prosperuje v mnohých krajinách po celom svete vrátane Poľska, Ukrajiny, Kanady, Francúzska, Španielska a Florydy.

Giménez vysvetľuje, že jeho služba, ktorej venuje toľko času a síl, je prejavom vďačnosti Bohu za zážrak uzdravenia jeho syna. Lebo ako povedal poľský pápež: *„Modliť sa znamená venovať trochu svojho času Kristovi, zveriť sa mu, ticho počúvať Jeho slovo a nechať Ho rozozvučať vo vašom srdci.“*

Zdroj: Aleteia, Modlitba.sk

Kardinál Tomko a arcibiskup Tkáč

Spomienka na dvoch velikánov Cirkvi

Košice 9. marca (TK KBS) V košickej Katedrále sv. Alžbety sa dnes konala slávnostná svätá omša pri príležitosti nedožítých stých narodenín kardinála Jozefa Tomka a nedožítých deväťdesiatych narodenín arcibiskupa Alojza Tkáča.

V úvode svätej omše pozdravil prítomných Mons. Marek Forgáč, košický pomocný biskup. „Spolu s naším otcom arcibiskupom Bernardom by som chcel privítať všetkých vás, ktorí ste zhromaždení tu v Katedrále svätej Alžbety v Košiciach. Osobitne chcem privítať pána arcibiskupa Mons. Stanislava Zvolenského, bratislavského metropolitu, ktorý bude hlavným celebrantom a kazateľom dnešnej liturgickej slávnosti. Srdečne vítam aj všetkých arcibiskupov a biskupov západného i východného obradu. Privítanie patrí aj rodákovi nášho zosnulého pána arcibiskupa Alojza, predovšetkým jeho sestre a synovcovi. Nech je toto spoločenstvo prejavom vďaky za život zosnulého pána kardinála a pána arcibiskupa a tiež prejavom modlitby za ich duše. Nech v nás upevňuje jednotu Kristovej Cirkvi a všetkým prináša pokoj a požehnanie,“ dodal košický pomocný biskup Marek Forgáč.

Hlavný celebrant Mons. Stanislav Zvolenský v príhovore pripomenul slová kardinála Jozefa Tomka, ktorý pri jednej príležitosti na otázku, čo sa skrýva za tajomstvom jeho života odpovedal: „Božia prozreteľnosť, veľa Božej milosti. Takej, čo sa dala skoro nahmatať a takej, ktorú nevidno.“ A o Prozreteľnosti a milosti v živote arcibiskupa, ktorú nazval kazateľ „takmer hmatateľnou“, hovoril cez vyjadrenie otca arcibiskupa Bernarda Bobera, používajúc jeho spomienky na pohrebnej svätej omši Mons. Alojza Tkáča. Tú „takmer hmatateľnú“ Božiu prozreteľnosť a milosť v živote kardinála nakrátko pripomenul arcibiskup Zvolenský zo slov homílie kardinála Dominika Duku na pohrebe pána kardinála Tomka v Košiciach. A ponúkol aj svoje osobné spomienky a skúsenosti, ktoré sú pre neho dodnes živé a často si ich pripomína.

Na otázku, čo nám tu v katedrále môže pripomínať oboch duchovných pastierov, kazateľ poukázal na sedadlo, ktoré sa označuje ako katedra a má osobitný význam. „Tu na tejto katedre mal svoje výlučné miesto otec arcibiskup Alojz. Ale na tejto katedre aj otec arcibiskup Alojz veľmi rád videl otca kardinála, ktorý tu svojou prítomnosťou prinášal prítomnosť katedry svätého Petra, lebo on reprezentoval vo svojej službe prefekta kongregácie a vo viacerých iných úradoch Svätého Otca.“ Táto katedra v košickej katedrále nám pripomína, ako nás otec kardinál Jozef Tomko a otec arcibiskup Alojz svojím životom aj dnes učia, vedú a povzbudzujú. Pozerajme na ich životný príklad a nasledujme nášho Pána Ježiša, ako to robili oni,“ zdôraznil v závere svojej homílie na slávnosti Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup metropolita.

Pred záverečným požehnaním a odhalením epitafu, sa poďakoval Mons. Bernar Bober, košický arcibiskup metropolita, svojim spolubratom. „V závere sa chcem poďakovať predovšetkým svojim spolubratom v biskupskej službe za spoluúčasť na slávení tejto spomienkovej svätej omše za našich predchodcov v službe. Iba včera sme ukončili plenárne zasadnutie KBS a naše duchovné cvičenia tu neďaleko Košíc v Kláštore karmelitánov v Lorinčíku. Každý by mohol byť už aj trochu unavený po celom týždni a preto si o to viac vážim ich obetu a dobrú vôľu zostať ešte chvíľu v Košiciach a pripomenúť si spoločne odkaz vernosti a obetavosti nášho kardinála Jozefa Tomka a arcibiskupa Alojza Tkáča. Obidvaja nám zanechali pekný príklad vernosti a obety pre dobro ľudí v Cirkvi i celej spoločnosti. Tohto roku to bude presne 35 rokov od pamätného Zeleného štvrtka (1989), keď otec kardinál predniesol na tomto mieste skvelú homíliu a predznačil tak koniec totality. A tiež tohto roku to bude už 50 rokov od momentu odvážneho vystúpenia kňaza Alojza Tkáča na zasadaní Pacem in Terris (1974)

ohľadom prenasledovania Cirkvi komunistickým režimom – obmedzovanie vyučovania náboženstva na školách, vyhrážky učiteľov rodičom aj deťom, zákaz výstavby nových kostolov a farských budov. Toto sú črty a bolesti obdobia, v ktorom títo naši dvaja pastieri žili a pracovali. Ani napriek prekážkam ne-stratili vieru a hlavne svoju ľudskosť. Bolo to také milé a príznačné, že viac ako titulom Eminencia, Excelencia, kardinál či arcibiskup, sme ich prirodzene oslovovali titulom „otec“! Boli blízki Bohu i ľuďom, a preto sme im dnes chceli aj týmto spôsobom prejať vďačnosť a vyjadriť uistenie, že aj po smrti na nich pamätáme a vážime si dielo veľkej Božej milosti v ich životoch. A poďakovať sa chcem aj nášmu dnešnému celebrantovi a kazateľovi, otcovi arcibiskupovi Stanislavovi za pekné myšlienky a trefné slová povzbudení. Bola to jeho premiéra tu v Košiciach v úlohe hlavného celebranta. On sa veľmi dobre poznal s kardinálom Tomkom a preto mohol o ňom vydať pekné svedectvo. Ďakujeme ti, otec arcibiskup Stanislav!“

Po záverečnom požehnaní sa biskupi presunuli k novému epitafu kardinála Jozefa Tomka, ktorý hlavný celebrant Mons. Stanislav Zvolenský požehnal. Epitaf je uložený v zadnej časti katedrály a je vyrobený z prírodného kameňa žula Star Galaxy s hrúbkou 90 mm. Výsledný tvar má rozmery 2500 x 1050 mm. Na text bolo použité písmo vyrobené z mosadze. Celé dielo je dotvorené reliéfom charakterizujúcim život a biskupské heslo J. Em. kardinála Jozefa Tomka „Ut Ecclesia aedificetur“ – Aby Cirkev rástla. Ako „červený pápež“ – prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov, navštívil viaceré svätodiely a ovplyvnil mnohé ľudské životy. Postavy v pozadí vyjadrujú životné osudy, problémy, pochybnosti, túžby ale aj nádej, ktorú medzi nich prinášal. Reliéf odliaty z bronzu zobrazuje kríž, ktorý ako kňaz, biskup, kardinál prijal a v spojení s Kristom vydával svedectvo kresťanskej viery milovanému Slovensku, ako aj celému svetu. Autorom epitafu je výtvarník a sochár Mgr. art. Otto Szabó.

TK KBS, Jaroslav Fabian

Snímky: Martin Magda

Predseda KBS:

Odovzdávajme všetkým nehu Božej lásky ako kardinál Tomko

Bratislava/Košice 11. marca (TK KBS) Kardinál Jozef Tomko, ktorý by sa dnes dožil sto rokov, verne ohlasoval Krista svojím životom na cestách, ale aj v jednoduchej každodennosti, hovorí košický arcibiskup metropolita a predseda Konferencia biskupov Slovenska Mons. Bernard Bober. Uviedol to pri príležitosti dnešnej nedeľnej storočnice narodenia kardinála Tomka.

„O kardinálovi Jozefovi Tomkovi už bolo povedaných veľa slov, ktoré vyzdvihli jeho pevného ducha a láskavosť muža so srdcom misionára. Verne ohlasoval Krista svojím životom na cestách, ale aj v jednoduchej každodennosti. Upevnil v nás tiež čítanie Kristovej rodiny a pomáhal nám zdvíhať naše zdravé seba-vedomie pre obnovu života Cirkvi na Slovensku.

Prijmime – podľa vzoru života kardinála Tomka – pozvanie od Boha a zápalme sa jeho láskou. Vychádzajme do sveta s pochodňou evanjelia, odovzdávajme všetkým, s ktorými sa stretneme, teplo a nehu Božej lásky. V službe bratom a sestrám, v modlitbe a vernosti Ukrižovanému Kristovi nájdeme potrebnú pokoru i stálosť ducha ako náš kardinál.

Pri nedeľnej storočnici ďakujem Bohu za múdre slová a osobné svedectvo, ktoré nám pán kardinál Tomko zanechal. Verím, že zostane pre nás aj naďalej povzbudením a podnetom k vnútornej premene. Nech mu Pán dá večné odpočinutie.”

TK KBS

snímka: Martin Magd

Kardinál Jozef Tomko sa narodil pred 100 rokmi

V pondelok 11. marca uplynie 100 rokov od narodenia významnej osobnosti, ktorá v službe Cirkvi zastáva la úrad prefekta Kongregácie pre evanjelizáciu národov. Kardinála Jozefa Tomka si rodáci v Udavskom pripomenuli na spomienkovej slávnosti s košickým arcibiskupom Mons. Bernardom Boberom a kňazmi dekanátu.

Arcibiskup v Udavskom počas spomienkovej slávnosti 10. marca uistil prítomných, že za Božím konaním v prospech človeka stojí vždy láska.

„Boh chce všetko, čo stvoril aj zachrániť a trvalo držať pri živote. Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby skrze neho svet zachránil. A preto má zmysel, drahí bratia a sestry, každé ráno sa prihlásiť znamením kríža k Ježišovi a prežehnať sa.....a týmto svätým znakom položiť na seba pečať Božej dobroty a obety.“

V tomto znamení kríža pracoval aj Váš rodák kardinál Jozef Tomko, pripomenul arcibiskup Bober. „Jeho horlivosť ducha a usilovnosť veľkého človeka sa stali pre mnohých príkladom odovzdanosti Kristovej Cirkvi. A môžem to dosvedčiť aj vlastnou skúsenosťou.“

Moje prvé osobné stretnutie s otcom kardinálom sa odohralo 13. októbra 1981, kedy som pricestoval vlakom do Ríma a ešte v ten deň sme ho navštívili. Keď nám otvoril a pozdravili sme ho v našej materskej zemplínčine, nezaváhal a odpovedal nám po zemplínsky s príznačným úsmevom a dávkou humoru. Jeho ľudskosť, pohostinnosť a empatia mi zarezovali v srdci. Ochotne nám pomohol s vybavením audiencie, dal nám i líry so slovami „a kúpte si rímske košele, keď sa chcete s pápežom stretnúť“.

Dokonca sme sa dostali aj do súkromnej kaplnky a zostali tam na slávení sv. omše, čo bolo pre mňa nezapomenutelným zážitkom... Každé ďalšie stretnutie bolo pre mňa sviatočnou chvíľou. Pokoj, nadhľad, skúsenosti a sila slov ma každý deň pobádajú k vďačnosti za veľký Boží dar, ktorý sme dostali v jeho osobe. Ukázal nám ako slúžiť Evanjeliu, s akou odvahou robiť misiu a s akou vernosťou žiť svoj život. Upevnil v nás čítanie Kristovej rodiny a tiež nám pomáhal zdvíhať naše zdravé sebavedomie pre obnovu života Cirkvi na Slovensku.“

V závere homílie arcibiskup poznamenal, aby sme sa učili čerpať silu z dôvery v ukrižovaného Ježiša. „A verme v Božiu lásku, lebo ona zachraňuje. Zvoľme si svetlo Božej pravdy a rozhodnime sa vždy nanovo pre Ježiša, ktorý bol vyzdvihnutý na kríži ako znamenie záchrany.“

Po požehnaní sa veriaci v sprievode presunuli na námestie v Udavskom, kde kardinálovi Jozefovi Tomkovi z vďačnosti rodáci odhalili bustu.

text a snímka: Jaroslav Fabian

snímka: J. Fabian

Ahoj, deti!

stránku pripravila: Viktória Uličná

Ako určite všetci viete, práve sa nachádzame v pôstnom období, ktoré trvá 40 dní.

Pán Ježiš sa na púšti postil 40 dní a bol pokúšaný diablom (Mt 4, 1-11).

Dokázal sa pred ním ubrániť, bojoval s ním a nad zlom zvíťazil. Pôstne obdobie sa začína v Popolcovú stredú a končí sa Piatkom utrpenia Pána.

Palmová (Kvetná) nedeľa – 24. 3.

Na Kvetnú nedeľu si pripomíname Ježišov slávnostný vstup do Jeruzalema. Ježiš sa viezol na osliatku a ľudia ho vítali ako kráľa. Na zem prestierali svoje plášte, mávali mu ratoľestami a volali mu na slávu.

Štvrtok svätého týždňa (Zelený štvrtok) – 28. 3.

Na Zelený štvrtok si pripomíname ako Ježiš slávil poslednú večeru. Bola to večera, pri ktorej Židia oslavovali svoje vyslobodenie z egyptského otroctva a jedli veľkonočného baránka. Ježiš sa tiež stal takým baránkom. Pri tejto večeri dal seba samého apoštolom v spôsobe chleba a vína. Želal si, aby to tak robili ďalej na jeho pamiatku a preto ho môžeme aj my dnes prijímať v Eucharistii.

Piatok utrpenia Pána (Veľký piatok) – 29. 3.

Pilát Pána Ježiša odsúdil na smrť. Sám si niesol kríž na horu Kalváriu. Tam ho ukrižovali. Pán Ježiš povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ Potom zvolal mocným hlasom: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ Po týchto slovách zomrel. Vojak mu kopijou prebodol bok. Mŕtve telo Pána Ježiša uložili do hrobu. Ku vchodu privälili veľký kameň a postavili stráž.

Bol to určite najväčší zo všetkých piatkov, pretože Pán Ježiš v ňom zomrel za nás. Zomrel, aby naše hriechy mohli byť odpustené a aby sme mohli ísť do neba a byť s ním navždy.

Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania – 31. 3.

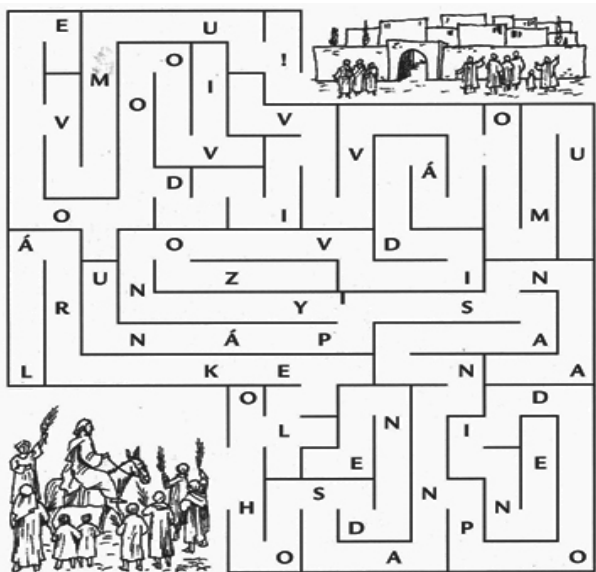
V nedeľu ráno anjel odvalil kameň a povedal ženám, čo prišli k hrobu: „Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu. Vstal z mŕtvych.“ Ježiš zvíťazil nad smrťou a hriechom. Kristova smrť je najväčším dôkazom Božej lásky k ľuďom.

Svätec mesiaca – sv. Benjamín (31. 3.)

Sv. Benjamín bol diakonom. Patrí k mučeníkom, ktorí boli zavraždení v Perzii počas prenasledovania kresťanov. Svätý Benjamín neochvejne učil pravdám viery; prijal mučeníctvo, uctievaúc tieto Pravdy, aj v ukrutných bolestiach, udieraný po prstoch tenkými a naoštrobenými drevenými trstinami. Stalo sa to okolo roku 424.

Úloha:

Bludisko: Ak správne prejdeš bludiskom s Ježišom do Jeruzalema, dozvieš sa, čo ľudia volali.

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Ako nás Ježiš v Eucharistii zachraňuje?

Svätosť nie je luxus určený niektorým, ale obyčajná povinnosť – tvoja aj moja. Svätý Tomáš hovorí: „Svätosť nie je nič iné ako pevné predsavzatie“ – hrdinský úkon duše, ktorá sa odovzdáva Bohu. Naše napredovanie na ceste svätosti závisí od Boha, aj od nás – od Božej milosti a od našej vôle dosiahnuť svätosť. Musíme mať v sebe opravdivé, živé rozhodnutie, že chceme dosiahnuť svätosť. „Budem svätým“ znamená: vzdám sa všetkého, čo nie je Boh.

Nikdy nesmieme zapochybovať o existencii Boha. Ak chceme nájsť vieru v Boha, musíme nadviazať s ním osobný vzťah. Začnime najprv pomáhať iným a preukazujeme im lásku, dostaneme osobitné milosti, ktoré premenia našu dušu. Vtedy sa začneme otvárať a zakúšať radosť, ktorá plynie z Božej lásky. Láska a viera idú ruka v ruku, dopĺňajú sa. Opravdivá viera sa vždy prejavuje skrze lásku. Ježiš sa vteluje do hladného, nahého, bezdomovca, chorého, uväzneného, osamelého, zavrhnutého a hovorí: „Mne ste to urobili“ (Mt 25, 40).

Túži po našej láske rovnako, ako po nej túžia chudobní. Je to hlad, ktorý máme objaviť aj ty. Ľudia strácajú vieru, pretože sa nechávajú zviest egoizmom, hriechom a honbou za peniazmi. Ak

sa chceme naučiť veriť a milovať, pozerajme sa na Ježiša, odovzdávajme sa mu v každodennej modlitbe a úplne mu dôverujme ako dieťa. Iba vtedy sa vytratia naše pochybnosti a budeme mať pokoj v srdci.

Ježiš povedal: „Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojдете do nebeského kráľovstva“ (Mt 18, 3). Nikto ťa však nemôže k tejto zmene prinútiť, dokonca ani všemohúci Boh nemôže človeka obrátiť proti jeho vôli. Iba vtedy, keď si uvedomíme svoju ničotu a prázdnotu, nás Boh bude môcť naplniť sebou samým. Prijímajme to, čo nám Boh dáva a odplaťme sa mu hlbokou vďačnosťou. Ak nám Boh daroval veľké bohatstvo, snažme sa ho dobre využiť, podelme sa s inými, zvlášť s tými, ktorí nemajú nič. Vtedy sa usilujeme deliť s inými, pretože aj drobná pomoc môže človeka zachrániť pred zúfalstvom. A pamätajme: nechceme získať viac, než potrebujeme.

Vždy začíname modlitbou v tichu, pretože Boh hovorí v tichu srdca. Boh je priateľom ticha – máme počúvať Boha, pretože podstatné nie je to, čo hovoríme my, ale to, čo nám chce povedať On. Modlitba je pokrmom duše. To, čo je krv pre telo, je modlitba pre dušu. Vďaka modlitbe sa naše srdcia stávajú čis-

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

tými, ako aj šlachetnými. Čisté srdce môže vidieť Boha, rozprávať sa s Bohom a vnímať Božiu lásku v iných ľuďoch. Mať čisté srdce znamená byť otvorenými a úprimnými vo vzťahu k Bohu a nič pred ním neskrývať.

Ak hľadáš Boha a nevieš, kde máš začať hľadať, nauč sa modliť a podstup námahu každodennej modlitby. Hľadaj ho v tichu, v modlitbe, adoruj ho prítomného v Eucharistii. A vtedy ho nájdeš v trpiacich a v tých, ktorí potrebujú tvoju pomoc. Modliť sa môžeš vždy a všade. Ak sa budeme modliť, dostaneme odpoveď na všetky otázky, ktoré nás trápia.

Svoj deň začínaj a končí modlitbou. Obracaj sa na Boha ako dieťa. Ak zistíš, že sa nevládzeš modliť, môžeš povedať: „Príď, Duchu Svätý, veď ma, osvieť svoju myseľ, aby som sa dokázal modliť.“ Počas modlitby ďakuj Bohu za všetky dary, pretože každá vec

pochádza od neho, je Jeho darom pre teba. Môžeš sa modliť Otčenáš, Zdravas, Mária, ruženec, Verím v Boha a všeobecne známe modlitby, prekonáš všetky pocity znechutenia, strachu a samoty, ktorým ľudia bežne podliehajú. Podujmi sa na námahu každodennej modlitby. Ona rozširuje srdce, ktoré sa otvára Bohu a sám Boh sa nám dáva ako dar. Proste a hľadajte a vaše srdce sa natolko rozšíri, že bude schopné prijať Boha a vlastniť Ho.

Láska sa začína doma a preto je dôležitá rodinná modlitba. Ak sa budete spolu modliť, ostanete spolu, budete si navzájom preukazovať lásku, ktorú Boh preukazuje každému z vás. Deti treba učiť modliť sa a rodičia sa majú modliť spolu s deťmi. Ak sú ľudia rozhádzaní, tiež nech sa modlia a najmä Otčenáš a budú schopní odpustiť jeden druhému.

Na našej ceste k plnosti šťastia je nevyhnutná spoveď. Spoveď je úkon pokory, sviatosť lásky a odpustenia, v ktorej dovoľujem Ježišovi, aby ma oslobodil od všetkého, čo rozdeľuje a ničí. K spovedi máme pristupovať s veľkou jednoduchosťou ako deti. Ak ťa niečo trápi, choď na spoveď a očisti si srdce, pretože Ježiš skrze kňaza odpúšťa všetko. Aký zázračný je tento Boží dar: pokľakli sme si k spovedi obťaženi hriechmi a o chvíľu odchádzame úplne čistí.

Každý večer si pred spaním vykonaj spytovanie svedomia (nevieš, či sa dožiješ rána). Všetko, čo ťa gniavi a ťaží tvoje svedomie, vyznaj v spovedi a potom to naprav. Ak si niečo ukradol, snaž sa to vrátiť. Ak si niekomu ublížil, hneď sa mu ospravedlň, neotálaj. Ak to nie je možné, vyznaj aspoň Bohu, že to veľmi ľutuješ.

Sme stvorení k láske a sme veľmi hladní po Bohu. Preto sa nám Ježiš dáva ako pokrm v Eucharistii, aby s nami zdieľal svoj božský život a lásku. Máme ho prijímať s čistým srdcom. Najväčšou láskou je Ježiš v Eucharistii. Tam Ho prijímam, milujem a potom ho stretávam v každom bratovi a sestre.

Trampoty v manželstve

prpravuje: MUDr. B. Vaščák

180. Každé dieťa je darom nového života

Pán Boh tvorí každého nového človeka s nezištnou láskou a robí to za účasti muža a ženy. Každé dieťa, počaté v matkinom lone, je najväčším pokladom pre rodinu, národ a celé ľudstvo.

Antinatalitná propaganda, ktorá sa už dlhé roky šíri v masmédiách a propaguje interrupcie, antikoncepciu, pornografiu a teda hedonistický postoj k životu a nepriateľstvo k počatému dieťaťu, zachováva v mysliach mnohých ľudí stereotyp rodiny s jedným alebo dvoma deťmi. Stratégiou satana, ktorý je „otcom lži“ a vrahom od samého začiatku (Jn 8,44), je falšovať pravdu o dôstojnosti každého človeka a jeho práve na život od okamihu počatia. Satan hnaný ne-

návisťou voči Bohu a ľudstvu chce zabrániť počatiu nových ľudí. Každé toto Božie dieťa, ktoré Boh povoláva do spoločenstva života so sebou samým, má nekonečnú dôstojnosť a hodnotu.

V opise stvorenia čítame, že stvorením muža a ženy na svoj obraz a podobu im Pán Boh dal príkaz: „Plodte a množte sa a naplňte zem!“ (Gn 1,28) Tento príkaz sa zopakoval po potope (Gn 9,1). Manželia majú byť otvorení daru nového života, majú čítať a naplňovať Božie plány pre svoje manželstvo. Je to Boh, kto rozhoduje o tom, koľko detí bude v danej rodine. Ak manželia zo sebecka zatvoria svoje srdcia pred darom nového života, potom ťažko hrešia proti Bohu a ni-

čia svoje manželské šťastie. Deti sú najväčším pokladom rodiny, nie materiálnym statkom alebo profesionálnou kariérou.

Prerušenie pohlavného styku, antikoncepcia a iné činy bránia počatiu dieťaťa sú hriechy proti prírode (pozri Onanov hriech, Gn 38,8-10), ktoré blokujú stvoriťskú moc Boha. Človek rozhodnutím svojej vôle bráni počatiu života. Často ide o nevedomý, ale smrteľný hriech, ktorým manželia porušujú Božie prikázanie na samom začiatku. Prostredníctvom tohto hriechu sa istým spôsobom podieľajú na vzbure, ktorou Bohu hovoria: „Nebudem ti slúžiť“. Toto je hriech čistého sebecka. Nechcú deti, pretože by to mohlo narušiť

pokoj a pohodu života. Takto človek vlastne odmieta Boha a na Jeho miesto kladie svoje vlastné ja. Tento hriech prináša mimoriadne bolestivé následky v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote. Vedie k vymretiu a úpadku veľkých civilizácií a národov.

Ak manželia dôverujú Bohu a celý svoj život podriaďujú požiadavkám Jeho lásky, prežívajú pravú radosť zo života v manželskom spoločenstve. Ak sa budú každý deň úprimne modliť (ruženec, korunku Božieho milosrdenstva, čítať Sväté písmo a často sa stretávať s Ježišom Kristom vo sviatostiach pokánia a Eucharistie, potom budú otvorení neustále prijímať dar čistej lásky a naplňovať Božie plány. Len tak manželia s radosťou prijímú každé dieťa, ktoré im Boh dá.

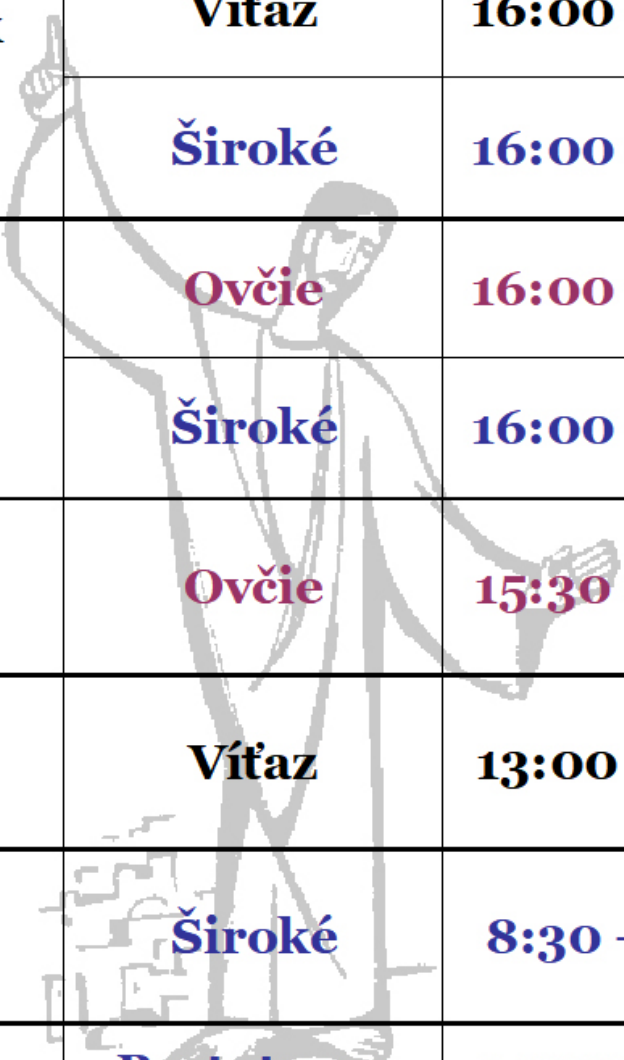
Drahí manželia! Pamätajte na neoceniteľný poklad, ktorý ste dostali vo sviatosti manželstva. Je to sám Ježiš Kristus! On, pravý Boh, tým, že sa stal pravým človekom, vzal na seba všetky naše hriechy, utrpenia a problémy. Svojou smrťou na kríži a svojím zmŕtvychvstaním nám odpustil všetky hriechy a nakoniec premohol všetko zlo a smrť. Ukrižovaný a vzkriesený Pán je stále s nami a vo sviatostiach nám dáva účasť na svojom víťazstve.

Ako manželia ste boli obdarovaní neustálou prítomnosťou Ježiša vo sviatosti manželstva. Zjednotte sa s ním a predkladajte mu všetky svoje problémy, trápenia i radosti v každodennej modlitbe. Len s ním prekonáte všetky ťažkosti!

snímka: Martin Magda

VELKONOČNÁ SV. SPOVEĎ 2024

Pondelok 18. 3.	Vítaz	16:00 – 18:00
	Široké	16:00 – 18:00
Streda 20. 3.	Ovčie	16:00 – 18:00
	Široké	16:00 – 18:00
Štvrtok 21. 3.	Ovčie	15:30 – 18:00
Piatok 22. 3.	Vítaz	13:00 – 17:30
Sobota 23. 3.	Široké	8:30 – 12:00
Nedeľa 24. 3.	Bertotovce	14:00 – 15:15
	Hendrichovce	15:30 – 16:15
	Fričovce	16:30 – 17:30

Stalo sa

- 14. 2. - Popolcovou stredou sme začali 40-dňové pôstne obdobie, v tento deň bol prísny pôst a zdržanie sa mäsitého pokrmu; bol to deň pokánia v celej katolíckej Cirkvi
- **16. 2. v piatok začali krížové cesty v pôstnom období: v Ovčí o 16.30 a vo Vítaze o 18.00 a po nich boli sv. omše, krížové cesty v nedeľu boli v Ovčí o 13.30 a vo Vítaze o 14.30**
- 18. 2. v nedeľu bola po sv. omšiach jarná zbierka na charitu
- **3. 3. v nedeľu sa po krížovej ceste vo Vítaze uskutočnila prednáška o akcii „Pôstna krabička“, ktorú organizuje Slovenská katolícka charita, navštívil nás jej zástupca spolu s dobrovoľníkmi a poďakovali nám za milodary, porozprávali nám o aktivitách v centrách pre deti a mládež v Ugande a Rwande**
- 10. 3. v nedeľu sa začal Deviatnik k sv. Jozefovi, ženíchovi Panny Márie

Stane sa

- **24. 3. v Palmový nedeľu pri druhej sv. omši o 10.30 sa stretneme pri kostole sv. Ondreja, kde bude požehnanie ratolestí, potom pôjdeme v sprievode do kostola sv. Jozefa, kde sa začne slávnostná sv. omša; táto procesia nám má pripomenúť Pánov vstup do Jeruzalema na osliatku, kde podstúpi umučenie**
- 28. 3. vo Štvrtok svätého týždňa doobeda o 9:30 bude v katedrále sv. Alžbety v Košiciach Omša svätenia olejov, pri ktorej bude posvätená krížma a požehnaný olej katechumenov a olej chorých, tento deň je aj dňom spoločenstva kňazov so svojím diecéznym biskupom; večerné sväté omše sú na pamiatku Pánovej večere, nimi Cirkev vstupuje do Veľkonočného trojdnia
- **29. 3. v Piatok utrpenia Pána bude krížová cesta doobeda - vo Vítaze sa začne o 11.00 pred kostolom sv. Ondreja, v Ovčí sa začne krížová cesta o 12.30 pred kostolom sv. Barbory; v prípade nepriaznivého počasia budú krížové cesty v kostole**
- 29. 3. v Piatok utrpenia Pána sa začne Deviatnik pred sviatkom Božieho milosrdenstva, pomodlíme sa ho v kostole pred obradmi; v tento deň je prísny pôst
- **30. 3. vo Svätú sobotu bude požehnávanie jedál vo Vítaze o 16.00 a v Ovčí o 16.30**
- 30. 3. - v noci z 30. na 31. marca sa mení čas: o 02.00 hodine stredoeurópskeho času posúvame hodiny na 03.00 hodinu letného času
- **31. 3. slávime najväčší kresťanský sviatok - Veľkonočnú nedeľu Pánovho zmŕtvychvstania**
- 7. 4. v Druhá veľkonočnú nedeľu – v Nedeľu Božieho milosrdenstva sa vo farskom kostole o 15.00 pomodlíme slávnostne Korunku k Božiemu milosrdenstvu v hodine milosrdenstva; v tento sviatok bude po svätých omšiach požehnanie obrazov Božieho milosrdenstva
- **13. 4. v sobotu bude po sv. omši vo Vítaze stretnutie členov modlitbovej skupiny sv. pátra Pia**
- 13. 4. v sobotu bude o 10.00 spoločná krstná náuka na farskom úrade
- **21. 4. vo štvrtú veľkonočnú nedeľu – v „Nedeľu Dobrého pastiera“ bude po sv. omšiach zbierka na Kňazský seminár sv. Karola Boromejského v Košiciach**

Prehľad úmyslov sv. omší

		Vítaz		Ovčie	
18. 3.	Pondelok	18:00	† Anna Kalivodová		
19. 3.	Sv. Jozefa	18:00	80: Žofia Stahovcová	17:00	† Ján, Jozef, Peter a Terézia
20. 3.	Streda			18:00	† Magdaléna a Štefan
21. 3.	Štvrtok	7:00		18:00	† Jozef, Helena a ich rodičia
22. 3.	Piatok	18:00	† Žofia a Jakub		
23. 3.	Sobota	7:00	† Veronika a Jozef		
24. 3.	Palmová nedeľa	7:30	za ZBP rodín prístrešia „Galdunová“	9:00	50: Mária Balogová
		10:30	za farnosť		
25. 3.	Pondelok sv. týždňa	18:00	za ZBP celej rodiny Iskrovej		
26. 3.	Utorok sv. týždňa	18:00	† Jozef, Helena, Richard a Samuel		
27. 3.	Streda sv. týždňa			17:00	† Miroslav, Anna a Valent
28. 3.	Štv. Pánovej večere	18:30	† Ondrej, Žofia, Margita a Mária	17:00	za ZBP rodiny Róberta Uličného
29. 3.	Piatok Utrpenia Pána	15:00	—	17:00	—
30. 3.	Svätá sobota	19:00	vlastný úmysel	19:00	vlastný úmysel
31. 3.	Nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania	7:30	za ZBP Ondreja a Kataríny	9:00	70: Matej Baloga a za jeho rodinu
		10:30	za farnosť		
1. 4.	Velikonočný pondelok	7:30		9:00	† Helena a Matej
		10:30	† Mária Magdová (výročná)		
2. 4.	Utorok	18:00	90: Františka Jurčišinová		
3. 4.	Streda			18:00	† Jozef, Pavol, Vincent, Peter a Maroš
4. 4.	Štvrtok	18:00			
5. 4.	Piatok	18:00	za ZBP Jozefa Novotného a jeho rodiny	17:00	† Viera Hudáková a rodina Kolarčíková
6. 4.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov RB		
7. 4.	2. veľkonočná nedeľa - B	7:30	za ZBP Pavla a Anny Birošovcov	9:00	za ZBP Bohuznámej osoby
		10:30	za farnosť		
8. 4.	Zvestovanie Pána	18:00		17:00	za ZBP sr. Justíny
9. 4.	Utorok	18:00	† Mária a Jozef Baluchovci		
10. 4.	Streda			18:00	† Ján a Justína, Žofia, Štefan a Ondrej
11. 4.	Štvrtok	7:00	† Juraj Riško, kňaz		
12. 4.	Piatok	18:00	50: Bohuznáma osoba a za jej rodinu	17:00	za ZBP Márie a Jána
13. 4.	Sobota	7:00	† Ján a Gertrúda		
14. 4.	3. veľkonočná nedeľa - B	7:30	50: Pavol Gonda a za jeho rodinu	9:00	† Veronika a Jozef Hudákovci
		10:30	za farnosť		
15. 4.	Pondelok				
16. 4.	Utorok	18:00	† Flavián a Helena		
17. 4.	Streda			18:00	50: Ružena Blažeková
18. 4.	Štvrtok	7:00			
19. 4.	Piatok	18:00	† Peter Čech (výročná)	17:00	za ZBP Heleny, Evy a Márie
20. 4.	Sobota	7:00	† Bartolomej, Helena a Róbert		
21. 4.	4. veľkonočná nedeľa - B	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP Gabriely Baranovej a jej rodiny
		10:30	60: Iveta		
22. 4.	Pondelok				
23. 4.	Utorok	18:00	75: Helena a za jej rodinu		
24. 4.	Streda			18:00	† Vojtech, Margita, Anna a Gabriela Kostelníkovci
25. 4.	Štvrtok	7:00			
26. 4.	Piatok	18:00	† Helena, Jozef, Mária, Štefan a Albert	17:00	† Mikuláš Kollár a Ján Uličný ml.
27. 4.	Sobota	7:00			
28. 4.	5. veľkonočná nedeľa - B	7:30	40. manž.: Pavol a Jozefína a za ich deti s rodinami	9:00	za farnosť
		10:30	† Helena Galdunová (výročná)		

